

HÓSEÁS KÖNYVE

1-4. FEJEZET

Hóseás az első versben időben elhelyezi próféciját: amíg ő Izráel északi királyságában prófétált, a déli királyságban, Júdában Ézsaiás próféta szolgált. Bevezetőjében ugyanazokat a királyokat sorolja fel, akik Ézsaiás szolgálata idején is uralkodtak, vagyis Hóseás és Ézsaiás kortársak voltak.

„Ez az Úr igéje, amely Hóseáshoz, Beéri fiához szól, Uzzijjának idejében” –

Ézsaiás prófécija az Ézsaiás 6-ban így kezdődik: *„Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot”*. Ekkor kezdődött Ézsaiás szolgálata, amely aztán jelentős hatást gyakorol majd Ezékiás királyra.

„Ez az Úr igéje, amely Hóseáshoz, Beéri fiához szól, Uzzijjának, Jótámnak Áháznak és Ezékiásnak, Júda királyainak az idejében, és Jeroboámnak, Jóás fiának, Izráel királyának az idejében” (1. vers).

Érdekes, hogy Hóseás csupán Jeroboámot említi Izráel királyaként, pedig Jeroboám halála után még sok király került Izráel élére. Jeroboám halálát követően azonban Izráelben beköszöntött az anarchia.

Jeroboám volt az ország utolsó királya, akihez Isten még szólt, de Jeroboám meggyilkolását anarchia követte: cselszövés és merényletek sorozata, és maga Hóseás sem ismeri el a többi királyt, aki Jeroboámot követte a trónon. Pedig Hóseás próféciai mindenekelőtt Izráelnek szólnak.

„Amikor az Úr szólni kezdett Hóseáshoz, ezt mondta Hóseásnak az Úr: Menj, végy feleségül egy parázna nőt, és legyenek gyermekeid a paráznától, mert rútul paráználkodik ez az ország, hátat fordít az Úrnak” (2. vers).

Később, Hóseás könyvének 12. fejeztében az Úr így szól Hóseáson keresztül: „*Mert én szólottam a prófétákhoz, én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által*” (10. vers – Károli).

A hasonlat olyasvalami, ami összehasonlít egy adott dolgot egy másikkal, és így fest róla egy képet – például párhuzamot vonunk a szellemi és a földi között. Hóseáshoz is hasonlatokban szólt az Úr, és arra kérte, hogy egy parázna nőt vegyen feleségül. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy Hóseás felesége már akkor is prostituált volt, amikor Hóseás őt feleségül vette, illetve amikor gyermekei születtek. Isten úgy szól róla, hogy ismeri a szívét és a természetét – előre látja, hogy hűtlen lesz majd Hóseáshoz, elhagyja őt és a prostituált életét választja.

Isten a nő hűtlen természetére utalva megparancsolja Hóseásnak, hogy vegye őt feleségül. Egyesek szerint itt pusztán egy allegóriáról van szó, és Hóseás valójában nem is nősült meg. Én azonban ezt a változatot képtelen vagyok elfogadni. Véleményem szerint Isten azért mondta Hóseásnak, hogy vegye feleségül ezt a nőt - akiről Isten előre tudta, hogy hűtlen lesz -, hogy párhuzamot vonhasson Hóseás hűtlen felesége, illetve Izráel népe között.

Izráel is hűtlenné vált Istenéhez. Isten mennyasszonyává tette Izráelt, megáldotta és elárasztotta szeretetével, ő azonban elfordult Istentől. Ennek a képe rajzolódik itt ki előttünk.

„Mert rútol paráználkodik ez az ország, hátat fordít az Úrnak”. „Ő elment, és elvette Gómert, Diblaim leányát, az teherbe esett, és fiút szült neki. Akkor ezt mondta neki az Úr: Nevezd el Jezréelnek, mert már csak egy kis idő, és megbüntetem Jéhú házat a jezréeli vérontás miatt, és véget vetek Izráel háza királyságának” (3-4. vers). „Azon a napon összetöröm Izráel íját a jezréeli völgyben” (5. vers).

Ebben az igeversben arra a történelmi időszakra találunk utalást, amikor Jéhú lett Izráel királya. A korábban említett király, Jeroboám is Jéhú leszármazottja volt. Jéhú annak idején erőszakkal ragadta magához a hatalmat. A gonosz Ahábnak, hetven fia élt még Samáriában Jéhú idejében. Ezért Jéhú követeket küldött a város véneihez és Aháb fiainak nevelőihez, mely így hangzott: „Válasszatok ki Aháb fiai közül egyet, az gyűjtsön maga mellé embereket, majd jöjjön ki a városból, hadd ütközzünk meg!”.

Erre azok igen megijedtek, és így kiáltottak: *„Hiszen két király sem állhatott meg veled szemben, hogyan állhatnánk meg mi?!”* (2Királyok 10:4). Így hát megüzenték Jéhúnak, hogy nem akarnak ellene harcolni, hanem a békés megegyezés útját választanák: *„Szolgáid vagyunk, és bármit parancsolsz nekünk, megtesszük”* (5. vers). Jéhú így válaszolt: *„Ha valóban a szolgálaim vagytok, akkor vegyétek fejét Aháb hetven fiának, és hozzátok ki fejüket elém!”*. Így mészárolták le Aháb király hetven fiát, majd fejüket kosarakba rakták, elküldték Jéhúnak, és két rakásba lerakták Jezréel völgyében.

Ezért kellett Hóseás fiát Jezréelnek nevezni – emlékeztetőül Jéhú véres tetteire, mellyel kiirtotta Aháb leszármazottait. Az Úr a prófétán keresztül ítéletet is hirdetett felette a vérontásért, mivel azonban Jéhú nagyon buzgólkodott az Úrért, ennek bizonyítékeként pedig összegyűjtötte az Aháb által hivatalba állított Baal-prófétákat, és mind egy szálig megölte őket, ezért az Úr megengedte, hogy Jéhú leszármazottai uralkodjanak Izráelben négy generáción át.

Jeroboám király volt épp a negyedik generáció. Jeroboám halála után fia Zekarjá lett Izráel királya, de Zekarjá rövid ideig uralkodhatott csupán – kisvártatva merénylet áldozatává vált. Hóseás nem sokkal Jeroboám halála előtt írja mindezt, akit majd Zekarjá követ a trónon, őt viszont meggyilkolják – Isten tehát azt mondja: *„Most már betelt a pohár. Fiadat Jezréelnek nevezd, hadd jusson eszükbe az a rémtett, amit Jezréel völgyében követtek el, amikor két rakásba állították Aháb hetven fiának fejét. Hamarosan megbosszulom azt a véres tettet. Nevezd fiadat Jezréelnek!”*.

„mert már csak egy kis idő, és megbüntetem Jéhú házáat a jezréeli vérontás miatt, és véget vetek Izráel háza királyságának. Azon a napon összetöröm Izráel iját a jezréeli völgyben”.

„Gómer újból teherbe esett, és leányt szült. Akkor ezt mondta Hóseásnak az Úr nevezd őt így: „Nincs irgalom” – vagyis Ló Rukhámábnak - „Mert nem leszek többé irgalmas Izráel házához, és nem bocsátok meg nekik” (6. vers).

Milyen szomorú nap is az, amikor Isten azt mondja, hogy többé nem lesz irgalmas! A nép egyébként is pusztán Isten irgalmából létezett. Isten olyan irgalmas volt velük! De ha Isten irgalmát elveszítik, nem marad semmi.

Nagyon komoly ítéletet hirdet tehát felettünk Isten.

Ló Rukhábám – *„Mert nem leszek többé irgalmas Izráel házához, és nem bocsátok meg nekik”.*

És Izráelt hamarosan elpusztítják az asszírok. Mivel Hóseás Ezékiás király uralkodásának idejében is élt, végignézhette az északi királyság pusztulását.

De aztán így szól az Úr: *„Júda házához”* – vagyis a déli királysághoz – *„azonban irgalmas leszek, és megsegítem őket, mint Uruk, Istenük. De nem íjjal, karddal és harccal, nem lovakkal és lovasokkal segítem meg őket”* (7. vers).

Az asszírok az északi királyság leigázása után a déli királyságra támadtak Ezékiás király uralkodásának idején. Ekkor Ézsaiás próféta odament Ezékiáshoz, és így szólt: *„Nem neked kell megvívnod ezt a csatát. Az Úr harcol majd értetek. Ez a harc az övé. Az Úr előttetek pusztítja majd el az asszírokat!”*. Az asszírok körülfogták a várost, és az abban az időben szokványos stratégiát követték – elvágták az élelmiszer-utánpótlás útját, és a város ostromlása helyett, mely általában számottevő emberáldozatot követelt, inkább a városlakók kiéheztetését választották. Emellett követeket is küldtek Ezékiáshoz, hogy adják meg magukat, az Úr viszont arra bátorította népét, maradjon veszteg, és meglátja majd az Úr szabadítását.

És így is lett. Egyik reggel, amikor a városlakók felébredtek, és kikukucskáltak a városfalon, hogy megnézzék, mi történik az asszír táborban, látták, hogy az egész asszír hadsereg megsemmisült! Aznap éjjel az Úr angyala haladt át a táboron, és egy éjszaka leforgása alatt 185 000 asszír katonát ölt meg, akik pedig életben maradtak, hazamenekültek Asszíriába. Valóban az történt tehát, amit Hóseáson keresztül megjövendölt: bár többé nem irgalmazott Izráelnek, Júdával irgalmasan bánt, és megsegítette őket, bár ne íjjal, karddal és harccal.

Isten egy angyallal mentette meg őket, aki az asszír táboron áthaladva egy éjszaka alatt megsemmisítette a hadsereget. Nem íj, nem is kard, vagy lovak és lovasok mentették meg Júdát – Júda egyedül Isten irgalma miatt menekült meg.

„Miután elválasztotta „Nincs irgalom” nevű leányát, újból teherbe esett, és fiút szült. Az Úr pedig ezt mondta: Nevezd őt így: „Nem népem” – Ló-Ami –, „mert nem vagytok az én népem, én sem vagyok a tietek” (8. vers).

Mintha Isten azt mondaná: „Nincs több irgalom. Nevezd fiadat Ló-Aminak, mert nem vagytok többé a népem, és én sem vagyok többé Istenetek”. Mindez arra utal, hogy Hóseás felesége ekkor már hűtlenné vált férjéhez, és Ló-Ami nem Hóseás fia volt. Ez azonban egy hasonlat is volt, melyben Isten megmondta Izráelnek, hogy nincs több irgalom, Izráel többé nem az ő népe, és ő sem Istenük többé. Isten meghúzta a vonalat, a kapcsolat megszakadt.

Ennél messzebbre már nem juthat az ember, amikor maga Isten mondja, hogy vége, többé nem vagytok népem, és én sem vagyok Istenetek. Többé semmi közünk egymáshoz. Ez talán a legsötétebb Izráel ellen szóló prófécia. De ugyanezen a helyen találjuk az egyik legbiztatóbb próféciát is, mely Isten jövőbeli munkájáról szól Izráel népében.

„De” – bár megszüntettem velük a kapcsolatot, és többé nincs számukra irgalom -
„De lesz még annyi Izráel fiainak a száma, mint a homok a tengerparton amelyet nem lehet megmérni, sem megszámolni. Akkor ahelyett, hogy ezt mondanák nekik: Nem vagytok népem! – ezt mondják: Az élő Isten fiai vagytok!” (1. vers).
„Összegyűlnek majd Júda fiai és Izráel fiai, és egyetlen fejedelmet választanak maguknak. Eljönnek az országból, mert nagy lesz még Jezréel napja” (2. vers).

Ugyanezen a helyen tehát, Jezréelben, ahol Isten azt mondja, többé nem vagytok az én népem, ugyanezen a helyen mondja majd nekik Isten a jövőben, hogy a népem vagytok! És annyi lesz Izráel fiainak a száma, mint a homok a tengerparton. Ez a prófécia arra a dicsőséges időszakra utal, amikor Isten újra kiönti kegyelmét és szeretetét Izráelre, és elvégzi benne csodálatos munkáját.

Napjainkban sokan beleesnek abba a hibába, hogy az újszövetségi bibliamagyarázatokban Izráelt automatikusan kizárják Isten kegyelméből és irgalmából, sőt kijelentik, hogy Isten végérvényesen befejezte munkáját Izráellel, és most már az egyház lett Izráel. Pál apostol az egyháznak írva utal arra, hogy bennünket, akik egykor távol voltunk Istentől, magához vont az Úr, és beoltott a szőlőtőbe – Pál tehát utal arra, hogy mi, vagyis az egyház Isten áldásait élvezzük. Helytelen azonban azt állítani, hogy az egyház Izráel.

Pál azt mondja, hit által Ábrahám gyermekei vagyunk, de nem Izráel vagyunk, és nem rajtunk teljesültek be azok az ígéretek, melyeket Isten Izráelnek tett. Helytelen ezért az egyházat Izráelként értelmezni.

Hadd említsek egy okot – többre nincs is szükség, bár ennek számos oka van. Itt Hóseás könyvében a következő kép tárul elénk: Hóseás feleségül veszi a nőt, aki később elhagyja őt, és prostitúcióra adja fejét. De Isten azt mondja Hóseásnak, hogy menjen, vásárolja vissza és fogadja vissza feleségét. Ez a hasonlat önmagában is kizárja annak lehetőségét, hogy az egyház legyen szellemi értelemben Izráel.

Az egyház ugyanis Krisztus pompás ruhába öltöztetett szűz menyasszonya, aki férjét, Krisztust várja, nem pedig egy parázna nő, akit paráznaságából pénzért kell megváltani. Így hát ne engedjétek, hogy egyesek, akik bibliatudósoknak vallják magukat, arról győzzenek meg benneteket, hogy Isten egyszer s mindenkorra elfordult Izráeltől, elvetette őket, és bennünket oltott be Izráel helyére.

Isten még korántsem fejezte be munkáját Izráellel, sőt még a legsötétebb időszakban is, amikor maga Isten mondja népének, hogy nem népem többé, emlékezteti őket: egy napon ugyanazon a helyen mondja majd nekik, hogy Izráel az ő népe, és újra munkálkodni kezd majd bennük.

„Mondjátok testvéreiteknek: „Népem!” és nővéreiteknek: „Van irgalom!” (12. vers) – vagyis: „Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! És a ti húgaitoknak: Rukhámáh!” (12. vers – Károli). Figyeljük meg, hogy a második fejezethez érve eltűnt a negatív felhangú „Ió” előtag!

„Pereljetek anyátokkal, pereljetek, mert ő nem feleségem, és én sem vagyok a férje! Tüntesse el arcáról a paráznaság jelét, és melléről a házasságtörés jelét! Különből levetkőztetem, és olyan meztelenné teszem, amilyen születésekor volt. Olyanná teszem, amilyen a puszta, olyanná változtatom, amilyen a szikkadt föld, és szomjan hagyom halni” (4-5. vers). „Fiainak sem irgalmazok, mert paráznaságból születtek. Hiszen paráználkodott az anyjuk, gyalázatos volt szülőjük, mert ezt mondta: Elmegyek a szeretőim után. Ők adnak nekem kenyeret és vizet, gyapjút és lent, olajat és italt” (6-7. vers). „Azért most elrekesztem az útját tövissel, kerítést húzok elé, nem talál rá ösvényeire. Futkos majd a szeretői után, de nem éri el őket, keresi

őket, de nem találja. Ezért azt mondja: Visszamegyek első férjemhez, mert jobb dolgom volt akkor, mint most” (8-9. vers).

Izráelre tehát a vándorlás és nyomorúság időszaka vár, amíg azt nem mondja: „Visszamegyek első férjemhez, visszatérek Istenemhez! Jobb dolgom volt akkor, mint most!”.

Így szólt az Úr: *„Nem tudtam, hogy én adtam neki gabonát, mustot és olajat. Ezüstöt is bőven adtam neki, meg aranyat, amit a Baalra költöttek. Azért elveszem tőle a gabonát aratás idején, a mustot is szüret táján. Letépem róla a gyapjút és a lent, amely szemérmét takarja” (10-11. vers).*

Nem ismerték fel, hogy az áldásokat Isten öntötte ki rájuk. Amikor Isten megáld, sokszor hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy az áldás Istentől származott. Amerikához is milyen kegyelmes volt az Úr, de erről hamar megfeledkeztünk. Helyette inkább a demokrácia vívmányait, és a piacgazdaság előnyeit magasztaljuk – ilyen dolgoknak tulajdonítjuk Amerika nagyságát, miközben elfelejtjük, hogy Isten adta a kukoricát, az olajat, a bort, az aranyat és az ezüstöt. Isten tett bennünket nagygyá. Mégis milyen könnyen elfelejtjük, kitől is származnak az áldások életünkben!

Ennek eredményeként pedig visszaélünk az áldásokkal, melyeket Isten öntött ki ránk, és Isten ellen használjuk azokat.

Izráel népe is tette. Fogta a bort és az olajat, amelyet Istentől kapott, és áldozatként felajánlotta Baalnak. Fogta az aranyat és az ezüstöt, mellyel Isten megáldotta, és Baal – illetve Molok-szobrocskákat készített belőle, hogy azokat imádják. Isten áldásait Isten ellen fordították.

És hány példát látunk erre ma is! Hány ember kapott csodálatos tehetséget Istentől – például gyönyörű szép hangot és azzal istenkáromló dalokat énekel.

Egyesek rendkívül tehetséges írók, de pornográf anyagokat vetnek papírra. Fogják azt az ajándékot, amit Istentől kaptak, és az Úr ellen használják.

Egyesek briliáns elmét kaptak Istentől, és kiváló gondolkodók, de tehetségüket arra használják, hogy bebizonyítsák, nincs Isten, illetve hogy lerombolják azok hitét, akik Istenben bíznak.

Erre mondja Isten: „Azért elveszem tőle a gabonát aratás idején, a mustot is szüret táján” – ha visszaélsz Isten áldásaival, Isten elveszi azokat tőled.

És hányan veszítették el azt, amit Istentől kaptak, pontosan azért, mert visszaéltek vele!

Isten így folytatja: „Most leleplezem csupasz testét szeretői szeme láttára, senki sem menti meg tőlem. Megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepnapját. Elpusztítom szőlőjét és fügefáját, amelyekről ezt mondta: Az én keresményem ez, amelyet szeretőim adtak. Vadonná teszem azokat, hadd pusztítsa a mezei vad” (14. vers). „Megbüntetem azokért a napokért, amelyeken a Baaloknak tömjénezett, gyűrűvel és nyaklánccal ékesítette magát, úgy ment a szeretői után, engem pedig elfelejtett – így szól az Úr” (15. vers).

Isten tehát vádat emel Izráel ellen, mert hamis istenek imádatára adták fejüket, őket követték, az Úrról pedig megfélemedtek.

„Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek” (16. vers).

Ez a prófécia arra az időszakra vonatkozik, amikor a nagy nyomorúság idején Isten Izráel népének egy részét a pusztába viszi, ahol három és fél éven át védelmezi majd őket. A Jelenések 12-ben azt olvassuk, hogy Isten sasszárnyakat ad majd nekik, hogy a pusztába repülhessenek, ahol három és fél éven át táplálja majd őket.

Jézus is utalt erre a napra, és így szólt: „Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! – akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe” (Máté 24:15-16). Az Igében arról is olvashatunk, hogy Isten majd megóvja és gondjukat viseli a pusztában, és elrejtíti őket, míg elmúlik az Úr haragja, vagyis a nagy nyomorúság (Ézsaiás 26).

„Azért most én csábítom őt” – Isten újra elkezd majd munkálkodni Izráel népében, és a nagy nyomorúság idején megóvja őket a törvénytípustól.

*„Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek”.
„Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem” –*

Ákór völgye Jerikótól Bételig húzódik, az „ákór” kifejezés pedig bajt jelent. Miután Izráel népe bevette Jerikó városát, és megkezdte annak a földnek az elfoglalását, melyet Isten nekik adott, Aj városához érkeztek. Ekkor Józsué embereinek az az ötlete támadt, hogy a teljes haderő helyett mindössze pár embert küldjenek Ajba, hogy az aprócska várost meghódítsák. Így is történt, csak hogy az aji férfiak szembeszálltak velük, és megverték őket, Józsué emberei pedig fejvesztve menekültek vissza a táborba.

Józsué ekkor arcra borult az Úr előtt, és imádkozni kezdett. Az Úr pedig így válaszolt: „Kelj föl! Miért estél arcra? Győzelmet arathattatok volna, de bűn van a táborban!”. Az Úr tehát ott Ákórnál megmutatta Józsuénak, hogy az egyik izráeli vétkezett, mert megtartotta magának a Jerikóban szerzett zsákmány egy részét, miközben a teljes zsákmány az Urat illette volna.

Amikor a nép belépett az ígért földjére, Isten kijelentette, hogy az első zsákmány őt illeti, míg az összes többi szerzeményt eloszthatják majd maguk között. Az első zsenge azonban mindig Istent illeti, vagyis ebben az esetben ez a Jerikóban szerzett zsákmányt jelentette. Ákán azonban Jerikó bevételekor megpillantott egy csodaszép sineári köntöst a zsákmányban, így elvette azt és elásta a sátrában. De az Úr fényt derített Ákán bűnére ott, az Ákór völgyében, így a völgyet bajnak nevezték el, mert Ákán bajt hozott ott a népre.

Ebben az igeversben azonban azt olvassuk, hogy Ákór völgyét egy napon a reménység kapujává teszi majd Isten.

„Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem. Ott majd úgy felel nekem, mint ifjúsága idején, mint akkor, amikor kijött Egyiptom földjéről” (17. vers) –

Amikor a nagy nyomorúság végén az Úr visszatér, és ezek az emberek is visszatérnek a pusztából Izráelbe Ákór völgyén át, úgy énekelnek majd, mint sok évvel korábban Józsué idejében, amikor beléptek arra a földre, melyet Isten ígért nekik..

„Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az Úr -, és nem hívsz többé Baalnak” (18. vers).

A „baal” kifejezést a pogányok nyelvén urat jelentett – Isten tehát azt mondja, akkor majd nem Uruknak nevezik őt, hanem férjüknek.

„Kiveszem szájából a Baalok nevét, nem emlegetik többé nevüket. Azon a napon szövetséget kötök javukra a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszó-mászó állatokkal. Kiiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból, és biztonságban élhetnek” (19-20. vers).

Az itt olvasottak megegyeznek az Ézsaiásban található próféciával, melynek értelmében az emberek „Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket” (Ézsaiás 2:4).

Az állatokkal is szövetségre lépnek – többé nem lesznek vadak: „Akkor majd a bárány a farkassal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket” (Ézsaiás 11:6). Az állatvilágba ismét békesség költözik. Abban az időben a hölgyeknek nem kell majd félniük a kígyóktól és a pókoktól, mert Isten békességet teremt az egész földön. Nem lesz több háború. Az emberek békében és biztonságban élhetnek.

„Eljegyezzek magamnak örökre, eljegyezzek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával” (21. vers). „Eljegyezzek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat” (22. vers). Ez a prófécia a jövőben teljesedik majd be, amikor Isten elvégzi dicsőséges munkáját Izráel népében.

„Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr – meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. Mert bevetem vele a földet, és akit „Nincs irgalom”-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a „Nem népem”-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (23-25. vers). Isten tehát helyreállítja Izráelt.

Emlékezzünk csak, mit mond Péter az Apostolok cselekedeteiben: „Őt azonban az égnek kell befogadnia mindaddig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik” (Apcsel. 3:21). Péter itt a dolgok újjáteremtéséről, pontosabban arról a

helyreállításról beszél, melyre Hóseás is utal a fenti igeszakaszban. Nem egy általános értelemben vett, minden emberre vonatkozó helyreállításról van itt szó, hanem Izráel népének helyreállításáról – az Istennel való kapcsolatuk helyreállításáról, amikor újra azt mondják majd, hogy te vagy a mi Istenünk, Isten pedig azt mondja, az én népem vagytok. És Isten újra kiönti rájuk irgalmát és szeretetét.

„Ezt mondta nekem az Úr” – mondja Hóseás – „Szeresd csak tovább azt az asszonyt, aki más szeretője és házasságtörő, ahogyan az Úr szereti Izráel fiait, bár más istenekhez fordulnak, és szeretik az aszú szőlőt” (1. vers).

Más szóval tehát így szól Isten Hóseáshoz: „Fogadd vissza feleségedet, szeresd őt bár elhagyott és paráználkodott. Mégis menj, fogadd őt vissza és szeresd őt újra!”.

„Megvettem az asszonyt tizenöt ezüstért és másfél hómer árpáért” (2. vers).

Egy rabszolga szokványos ára harminc ezüst volt. Hóseás viszont tizenöt ezüstért vásárolja vissza feleségét, ami arra enged következtetni, hogy felesége nagyon mélyre csúszott, és nagyon rossz állapotban volt. Valószínűleg megbetegedett és teljesen legyengült, még a szépségét és vonzalmát is elveszítette, hiszen féláron, mindössze tizenöt ezüstért bocsátották őt áruba, illetve másfél hómer árpáért, vagyis takarmányért, ami nagyjából 550 liternek felelt meg.

„És mondám néki: Sok ideig ülsz nálam, nem paráználkodol és nem leszel férfié, én is így leszek te irántad” (3. vers - Károli). Vagyis amikor Isten helyreállítja majd a népet, sokáig ülnek majd nála, és nem lesznek más férfié, ahogy Isten is csak nekik őrzi majd meg magát.

„Hosszú ideig élnek majd Izráel fiai is király és vezér nélkül, áldozat és szent oszlop nélkül, éfód és házibálvány nélkül. Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az Urat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az Úrhoz, az ő jóságához az utolsó napokban” (4-5. vers).

Bizony igaz, hogy Izráel hosszú ideje van király, illetve áldozatok és papság nélkül. Az éfód a papi viselet részét képezte. Izráel már régóta nem mutat be áldozatokat, de Isten egy napon ezt is helyreállítja, amikor Jézus Krisztus visszatér, Dávid trónjára ül, majd megerősíti és megszilárdítja azt törvénnyel és igazsággal” (Ézsaiás 9:6).

Érdekes, hogy Hóseást arra kéri az Úr, vásárolja vissza feleségét. Erről a mézeskalács-emberke története jut eszembe.

Volt egyszer egy kislány, aki mézeskalácsembert készített. Kivette a sütőből, és megcsodálta szépségét, majd mazsolát rakott az arcára szemnek, és a kabátkájára gomboknak. Épp befejezte, amikor a mézeskalácsember hirtelen felpattant, kiugrott a tányérből és futásnak eredt. A kislány utána iramodott, de csak ennyit hallott a távolból: „Én vagyok a mézeskalácsember, futhatsz, mint a nyúl, de sosem érhetsz utol engem!”.

Igaza volt. A kislány valóban nem érte utol, így pityeregve hazabandukolt. Másnap azonban, amikor az utcán a kirakatokat nézegette, a pékség ablakában különös alakra lett figyelmes: széles vigyorral az arcán ott feküdt ez egyik tálcán a mézeskalácsember! Több sem kellett a kislánynak, berohant az üzletbe, és kérte a mézeskalácsembert. „Tíz fillér lesz!” – jött a válasz. „De hát ő az én mézeskalácsemberem! Én sütöttem!”- felelte a kislány. „Akkor is tíz fillér lesz!”.

Így a kislány hazasietett, felnyitotta a perselyt, kivette egy tízfillérest, visszaroht az üzletbe, elővette a pénzt, és így szólt: „Most már kérem a mézeskalács-emberkémet!”. Erre a férfi kivette a mézeskalácsembert a kirakattól, és átnyújtotta a kislánynak, aki szorosán átölelte, és hazáig ezt hajtogatta örömeben: „Most már tényleg az enyém vagy, mert én készítettelek, és meg is vettelek!”.

Milyen gyönyörű kép ez! Isten is ezt mondja Izráelnek: „Most már tényleg az enyém vagy, mert én teremtettelek, sőt meg is vásároltalak”. Ez a megváltás története: az Úr megragadott bennünket, és közel vont magához.

Jézus is ezt mondja nekünk: „Most már tényleg az enyém vagy! Enyém vagy, pusztán azért is, mert én teremtettelek, sőt most már meg is vásároltalak! Te ugyan elfutottál előlem, de én kifizettem érted az árat, és megváltottalak!”.

Így van ez a feleséggel is – Isten kiváltotta, ő pedig nála marad. Miután megváltotta őket, Jézus meg is vásárolta Izráelt, de Izráel hosszú ideig él majd király, papság és áldozatok nélkül. És valóban ez is történt.

Lapozzunk előre Hóseás könyvében a 6. fejezethez, és nézzük meg, mit mond itt Izráel: *„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”* (1-2. vers).

Péter levelében azt olvassuk, hogy *„az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap”* (2Péter 3:8).

Nézzük csak meg még egyszer a Hóseás 6-ban szereplő ígérést: *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”*.

Érdekesnek és fontosnak tartom, hogy Izráel áldozati rendszer és papság nélkül élt csaknem kétezer éven át. *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”*. A harmadik ezeréves időszak Krisztus ezeréves uralkodása lesz majd, amikor Isten újra kiönti áldásait Izráel népére, és Izráel ott él majd őelőtte.

Hóseás bámulatos prófécijája ez, amely bizonyos értelemben kapcsolódik a harmadik fejezethez. Ott ugyanis azt olvassuk, hogy a váltságdíj kifizetése után sokáig élnek még papság és áldozatok nélkül, de végül ezeket is helyreállítja majd Isten.

„Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az Urat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az Úrhoz, az ő jóságához az utolsó napokban”.

Ezzel Hóseás könyvének második részéhez érkeztünk.

„Halljátok meg a Úr igéjét, Izráel fiai! Pere van az Úrnak az ország lakóival”- Isten a következőket rója fel népének – *„mert nincs igazság, nincs hűség, és nem ismerik Istent az országban”* (1. vers). *„Esküdöznek és hazudoznak, ölnek, lopnak és paráználnak, betörnek, és vérontás vérontást ér!”* (2. vers).

Ez tehát Isten vádja ellenük. Ahogy ezt az igeszakaszt olvasom, eszembe jut jelenlegi helyzetünk: nincs igazság, nincs hűség, nem ismerik Istent az országban, hanem esküdözéssel, hazudozással, gyilkossággal, lopással és házasságtöréssel szennyezik be az országot, és vérontás vérontást követ. Ezért így szól az Úr:

„Ezért gyászolni fog az ország, és elalél egész lakossága a mezei vadakkal és az égi madarakkal együtt, még a tenger halai is halomra pusztulnak” (3. vers). Figyeltétek mostanában a legfrissebb híreket, melyek szerint egyre több faj pusztul ki a világban? Úgy tűnik, ez a prófécia is erre utal.

„De senki se pereljen, senki se vádaskodjék. Veled van perem, te pap! El fogsz bukni nappal, elbukik a próféta is veled együtt éjjel, anyádat is elpusztítom!” (4-5. vers). *„Elpusztul népem, mert nem ismeri Istent”* –

Véleményem szerint az egyik szomorú dolog még napjaink gyülekezeteivel kapcsolatban is az, hogy nem tanítják Isten Igéjét, ez pedig ahhoz vezet, hogy az emberek nem ismerik Istent. Bárcsak elolvashatnátok azt a sok-sok levelet, amit hetente kapok! Összeszorul a szívem, amikor olyanoktól kapok levelet, akiket munkájuk egy másik államba szólított, vagy más okból egyszerűen csak elköltöztek. Már az egész környéket tűvé tették egy olyan gyülekezetért, ahol Isten Igéjével táplálnák őket, és Isten Igéjét tanítanák nekik a maga egyszerűségében, de nem találnak olyan helyet. Így hát írnak nekem, és megkérnek, nem imádkoznék-e azért, hogy az ő városukban is induljon egy Calvary Chapel. Több tucat levél sorakozik az irodámban olyanoktól, akik egy olyan gyülekezetre vágnak, ahol Isten Igéjét tanítanák.

„Elpusztul népem, mert nem ismeri Istent. Mivel te megvetted ezt az ismeretet, én is megvetlek: nem leszel papom! Nem törődtem Istened tanításával, én sem törődöm fiaiddal” (6. vers).

A baj Izráelben a papsággal és a prófétákkal kezdődött. A papság romlottá vált, és többé nem töltötték be küldetésüket, hogy az embereket Isten törvényére tanítsák.

Ők maguk sem ismerték Isten törvényét! Elfelejtették Isten törvényét – de akkor hogyan is taníthatnák rá a népet?

„Minél többen lettek, annál többet vétkeztek ellenem, de dicsőségüket gyalázatra változtatom” (7. vers). „Népem vétkeáldozatából élnek, azért azt kívánják, hogy vétkezzen. Úgy jár a pap is, mint a nép: Megbüntetem utaiért, megfizetek neki tetteiért” (8-9. vers). „Esznek majd, de nem laknak jól, paráználnak, de nem szaporodnak, mert elhagyták az Urat, nem ügyelnek rá” (10. vers). „Paráznaság, bor és must elveszi az észet” (11. vers). „Népem fától kér tanácsot, és a bot ad nekik kijelentést” – már nem Istentől kérnek tanácsot, hanem apró faszobrocskáktól, melyeket bálványként készítettek maguknak.

„A parázna lelkiület tévelygésbe visz, paráználnak Istenük tisztelete helyett. Hegytetőkön áldoznak, dombokon tömjéneznak, cserfa, nyárfa és tölgyfa alatt, mert kellemes az árnyékuk” – babonából bizonyos fák árnyékában tömjénezték - „Ezért paráznák leányaitok, és házasságtörők menyeitek” (12-13. vers). „Mégsem büntetem meg leányaitokat, bár paráznák, menyeiteket sem, bár házasságtörők, mert a férfiak is félremennek a paráznákkal, és együtt áldoznak a kéjnőkkel. Az ilyen értelmetlen népnek el kell pusztulnia” (14. vers). „Ha te parázna vagy is, Izráel, csak Júda ne vétkezzék! Ne menjetek Gilgálba, ne járjatok Bét-Ávenba! Ne esküdözzetek az élő Úrra!” (15. vers).

Gilgál korábban Isten imádatának központja volt, később viszont a pogány istenek imádatának helyévé, illetve központjává változtatták. Bétel pedig, ami annyit jelent, Isten háza, Bét-Ávenné vált.

„Ha Izráel olyan szilaj, mint egy szilaj tehén, akkor legeltetheti-e őket az Úr tágas helyen, mint bányákat? Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!” (16-17. vers).

Milyen szomorú, amikor Isten azt mondja egy népről: „Hadd tegye!”. „Bálványokhoz szegődött Efraim, az északi királyság – hadd tegye! Többé nem figyelmeztess, és ne imádkozz érte!”. Isten Jeremiásnak is meghagyta, hogy többé ne imádkozzon értük, de ha mégis megteszi, Isten nem hallgatja meg imádságát. Isten figyelmeztet bennünket, hogy Lelke nem küszködik majd örökre az emberekkel.

„Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!”. *„Dőzsölésük elfajult, egyre paráználkodnak, jobban szeretik a gyalázatos bálványt, mint oltalmazójukat. Szárnyára kapja őket a szélvész, és szégyent vallanak oltáraik miatt”* (18-19. vers).

Ezzel vádolja tehát Isten Izráelt. „Halljátok meg az Úr szavát, Izráel gyermekei!” – kiált Isten.

Uram, taníts bennünket a te utaidra. Szívünk rád szomjazik, és szeretnénk igazságban járni előtted.

Atyánk, segíts nekünk, hogy tanuljunk az előttünk elkövetett hibákból, és Izráel vétkeiből, amikor elhagyott téged, és jobban szeretett sokminden mást, mint téged.

Uram, kérek segíts, hogy tiszta maradjon a szívünk! Hogy téged imádhassunk, téged szolgálhassunk és téged követhessünk!

Segíts, hogy mindig emlékezzünk, hogy te áldottál meg minket kukoricával, olajjal, és nagy bőséggel.

Segíts, hogy ne szennyezzünk be téged azzal, amit tőled kaptunk, hanem téged dicsőíthessünk vele. Téged szeretnénk dicsérni egész életünkkel. Vonj bennünket még közelebb magadhoz, hadd munkálkodjon a Szentlelked a szívünkben.

Jézus nevében, ámen.

HÓSEÁS KÖNYVE

5-9. FEJEZET

Az 5. fejezetben Hóseás próféta az Úr közvetíti szólja a papokhoz, Izráel vezetőihez, illetve a királyi udvarhoz.

„Halljátok meg ezt, ti papok! Figyelj jól, Izráel háza! Hallgass ide, királyi udvar, mert nektek szól az ítélet, hiszen csapdává lettetek Micpában, és kifeszített hálóvá a Tábór-hegyen!” (1. vers).

A Tábór egy meghatározó hegy Galileában – könnyen megtalálható, mert egy kör alakú, kupolás hegyről van szó. Konstantin édesanyja Ilona úgy gondolta, ezen a hegyen dicsőült meg Jézus, ezért a Tábór hegy tetején megépítették az átváltozás templomát. De ha megvizsgáljuk az Igét, azt olvassuk, hogy Jézus az átváltozást megelőzően egy magas hegyre ment fel, amely minden településtől távol esett, így valószínűleg nem a Tábór-hegyre ment fel, hiszen az nem túl magas, és inkább központi fekvésű. Jézus átváltozására valószínűleg a Hermón-hegyen került sor.

Tábór tehát az ország, vagyis Szamária középső részén helyezkedik el, Micpá viszont fent északon Libanonhoz közel.

Amikor az északi törzsek megalapították az északi királyságot, Jeroboám király idővel aggódni kezdett, hogy ha az ország lakói továbbra is Jeruzsálembé járnak le az ünnepnapok idején Istent imádni, idővel elpártolnak tőle, és Júda királyának fogadnak majd hűséget. Ezért Jeroboám bevezette az északi királyságban az aranyborjú imádatát, Bételt és Dánt pedig megtette a bálványimádás központjának. Arra törekedett, hogy az embereket távol tartsa Jeruzsálemtől, a déli királyság fővárosától.

Egyesek szerint a király embereket állíttatott a Tábór-hegyre, illetve Micpára, és amikor valaki mégis elindult Jeruzsálembé az Urat imádni, a hegyen lesben állók megtámadták és megölték. Így hát csapdát állítottak a Tábór-hegyen, illetve

Micpában azoknak, akik Jeruzsálem felé igyekeztek. Ez az első igevers egyik lehetséges magyarázata.

Létezik azonban egy másik magyarázat is, ami szerintem kézenfekvőbbnek tűnik, már csak azért is, mert több érv is felsorakoztatható az első magyarázat ellen. Először is, valaki úgy is könnyen eljuthatott Jeruzsálembe, hogy a Tábór-hegyről ne vehessék észre – például ha valaki a Jordán-völgyén át ment, nem láthatták a Tábór-hegyről. Ha pedig Észak-Galileán keresztül ment, akkor a Micpa-csúcsról sem vehették észre.

De most lássuk a másik magyarázatot! Eszerint a Tábór-hegy, illetve a Micpa-csúcs igazi madárparadicsomnak számított, így a madarászok számos csapdát állítottak ott fel – és mindenekelőtt sólymokra vadásztak. A második magyarázat szerint tehát ez azokról szól, akik csapdát állítottak Micpában, és kifeszítették hálójukat a Tábór-hegyen.

„Belemerültek a hűtlenségbe, de én mindnyájukat megfenyítem” (2. vers).

„Én ismerem Efraimot” – amely meghatározó törzse volt az északi királyságnak – „Izráel nincs elrejtve előlem: De te, Efraim, most is paráználkodsz, tisztátalan vagy, Izráel! Tetteik nem engedik, hogy megtérjenek Istenünkhöz, mert parázna lelkület van bennük, nem ismerik az Urat. Izráel ellen saját gőgje tanúskodik, és elbukik Izráel és Efraim a maga bűne miatt, Júda is elbukik velük együtt” (3-5. vers).

Elfordultak Istentől, és hamis isteneket imádtak – Isten ezt mindig is paráznaságnak tartotta.

„Eltávolodtatok az élő igaz Istentől, és Baalt imádjátok, és egyéb bálványokat!” – Isten erre úgy tekintett, mint szellemi értelemben vett paráználkodásra. Emiatt pedig eljön bukásuk napja. Ez az ígerész nemcsak az északi királyság, vagyis Izráel bukását jövendöli meg, hanem a déli királyságét, Júdáét is.

„Juhokat és marhákat áldozva mennek keresni az Urat, de nem találják: elzárkózott előlük” (6. vers). Bár próbáltak számos áldozattal visszatérni Istenhez, Isten elzárkózott előlük - nem találják.

„Hűtlenek lettek az Úrhoz, törvénytelen fiakat nemzettek, de majd fölemészti őket az újholdünneplés birtokukkal együtt” (7. vers). „Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, és a trombitát Rámában, lármázzátok föl Bét-Ávent, riasszátok Benjámint! Efraim pusztává lesz a fenyítés napján, Izráel törzseinek tudtára adom ezt az elhatározást” (8-9. vers). Isten tehát azt mondja, előre kijelenti nekik, minek kell történnie.

„Júda fejedelmei határrontók lettek, rájuk zúdítom haragomat, mint a vizet” (10. vers).

Amikor az északi királyság elbukott, ahelyett, hogy Júda gyászba borult volna, inkább megragadta az első adandó alkalmat, hogy határait kiterjessze. Asszíria északról támad, Izráel vereséget szenved, Júda pedig pompás lehetőséget érez arra, hogy területet szerezzen. Az Úr megfeddi őket hozzáállásuk miatt. Ahelyett, hogy gyászolták volna az északi királyság bukását, kapva-kaptak a lehetőségen, hogy határaikat kiszélesítsék.

„Rájuk zúdítom haragomat, mint a vizet”. „Elnyomás éri Efraimot, ítélet töri össze, mert elvetemült lett, hiábavalóságot követ” (11. vers). „Ezért olyan leszek Efraimban, mint a moly, és Júda házában, mint a rothadás” (12. vers). „Látta Efraim betegségét, Júda is a fekélyét, ezért Efraim Asszíriába járt, a nagy királyhoz küldözgetett. De az nem tud meggyógyítani benneteket, nem orvosolja fekélyeteket” (13. vers). „Rátámadok Efraimra, mint az oroszlán, és Júda házára, mint az oroszlánkölyök. Én magam tépem szét, aztán elmegyek, és elviszem menthetetlenül. Majd visszavonulok lakóhelyemre, amíg meg nem bűnhődnek, és hozzám nem folyamodnak. Nyomorúságukban keresnek majd engem” (14. vers).

Az Úr itt kimondja, hogy népe nyomorúság idején már nem hozzá fordul segítségért, hanem az emberekhez. Nem istentől, hanem az asszíroktól kérnek segítséget.

Ma délelőtt, amikor az istentisztelet után vejemmel hazafelé autóztunk, éppen az Apostolok cselekedeteiről, illetve a Szentlélek munkájáról beszélgettünk. Megosztottam vele, milyen szomorúnak tartom, hogy az egyház hányszor megpróbálta már a Szentlélek munkáját emberi bölcsességgel helyettesíteni. Szomorú nap virradt ránk, amikor úgy érezzük, többé nincs szükség a Szentlélek dinamikus vezetésére gyülekezetünkben!

Pedig hányan érezzük úgy, hogy mivel kijártuk a teológiát és megkaptuk a szükséges diplomát, megvan mind a képességünk, mind pedig a tudásunk ahhoz, hogy a Szentlélek helyett mi irányítsunk. Hiszem van egy másik diplomám is szociológiából! Megértem az emberi viselkedést, és tudom, hogyan lehet megfelelően manipulálni az embereket! Hányszor előfordult már, hogy az egyház a Szentlélek ereje helyett inkább emberi képességekben kezdett bízni. Ezért is olyan gyenge napjaink egyháza – mert emberi képességekben bízik a Szentlélek ereje helyett.

Efraimnak is ez volt a bűne. Emberekhez, Asszíriához fordult segítségért, nem pedig Istenhez, pedig Isten végül éppen Asszíriát használja fel fenyítő botként Efraim életében.

A 15. versben azt mondja az Úr, hogy visszavonul lakóhelyére és nem találja őt népe mindaddig, amíg be nem ismerik vétküket – amíg el nem ismerik, hogy nincs igazuk, hogy hátat fordítottak Istennek, hogy megszegték az Istennel való szövetséget, és megszegték a törvényt.

„Nyomorúságukban keresnek majd engem” – a nagy nyomorúságra, Jákób nyomorúságára utal, amikor szenvedésükben majd keresni fogják az Urat.

Sajnálatos módon, az 5. fejezet határát itt húzták meg, pedig talán jobb lett volna, ha inkább a következő fejezet harmadik versénél húznak határt, hiszen a gondolatmenet mindaddig folytatódik.

Isten tehát így szólt: *„Majd visszavonulok lakóhelyemre, amíg meg nem bűnhődnek, és hozzám nem folyamodnak. Nyomorúságukban keresnek majd engem”* (15. vers). És ők azt mondják majd: *„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket”* (6. fejezet, 1. vers). *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte”* (2. vers).

Bámulatos prófécia ez, mert ha megnézzük Izráel népének történetét, azt látjuk, hogy Izrael nemzete csaknem kétezer évig nem létezett.

Péter levelében azt olvassuk, hogy *„az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap”* (2Péter 3:8). Ha ennek értelmében a két napot kétezer évként értelmezzük, képletünk teljesen egybeesik a tényekkel. Hiszen Izráel népe kétezer évig a világban szétszórva élt, ma azonban tanúi lehetünk a nemzet újjáéledésének.

„Harmadnapra föltámaszt bennünket” – a harmadik évezredben. *„Harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte”* - vagyis ott lesz majd a Messiás, és ők vele élnek.

Krisztus ezeréves uralkodásának idején Izráel népe ismét kiemelkedő pozícióba kerül, és Isten teljesít minden még be nem teljesült ószövetségi ígéretet. Először is, kiterjeszti határait az előzetesen megígért területekre, másodsorban pedig királyt ültet mindörökké Dávid trónjára: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézsaiás 9:6).

Bámulatos prófeciát találunk itt Hóseás könyvében, ha megvizsgáljuk a jelenlegi helyzetet, és a 2Péter 3:8-ban található képletet alkalmazzuk.

Természetesen okkal kérdezhetnéd, hogy vajon miből gondolom, hogy ezt a képletet kell ez esetben alkalmazni? Abból gondolom, hogy ez a képlet működik. Hiszen egészen biztosan nem két szó szerint vett napról van itt szó. A tények pedig azt igazolják, hogy csaknem kétezer év telt el addig, míg Isten életre nem keltette népét. Izgatottan várom a harmadik évezredet, ami egyben az emberiség történetének hetedik évezrede lesz. Érdekes párhuzamot vonhatunk ezen a ponton bizonyos ószövetségi gyakorlatokkal, melyek értelmében a szolgálók hat évig kötelezően szolgálták urukat, a hetedik évben azonban felszabadították őket. Izgatottan várom a dicsőséges hetedik ezeréves időszakot, amikor Krisztus ül majd Dávid trónjára, Izráel pedig ott él majd előtte.

„Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet” (3. vers).

Dicsőséges ígéret ez – ahogy eljön a földre az őszi és a tavaszi eső, úgy jön el Isten áldása is az utolsó időkben. Ez az igevers arra utal, hogy Isten helyreállítja majd

Izráelt, és dicsőséges áldásokat önt ki rájuk azokban a napokban. Pál apostol a következőket mondja, amikor Izráel helyreállításáról ír: *„Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek”* (Róma 11:12). Milyen dicsőséges is lesz a királyság kora, Krisztus ezeréves uralma!

A továbbiakban Isten így kiált Efraimhoz, és az északi királysághoz:

„Mit csináljak veled, Efraim? Mit csináljak veled, Júda? Hűségetek csak olyan, mint a reggeli felhő, vagy mint a korán tűnő harmat” (4. vers).

A reggeli felhők legfontosabb sajátossága, hogy idővel eltűnnek – abban a pillanatba, hogy az első napsugár felcsillan az égen, eloszlanak. Így volt ez a jó dolgokkal is Efraim és Júda életében – idővel eltűntek.

„Ezért a próféták által ostromoltam őket, beszédeimmel gyilkoltam őket: ítéletem napvilágra jön. Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat” (5-6. vers).

Az emberek továbbra is vallási rítusokat hajtottak végre, de cselekedeteikből hiányzott az odaszánás. Pedig Istent jobban érdekelte a hozzáállásuk, mint az általuk bemutatott áldozat. Isten arra vágyott, hogy legyen bennük szeretet, illetve ismerjék Istent, de a nép csak egy üres vallásába kapaszkodott. Továbbra is áldozatokat mutattak be, de már nem volt élő kapcsolatuk Istennel.

Emlékeztek Jézus efezusi gyülekezetéhez címzett levelére a Jelenések 2-ben? Jézus így szólt hozzájuk: *„Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról”* – Jézus kiemeli a gyülekezet cselekedeteit, majd később hozzáteszi: *„de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet”* (Jel. 2:2,4).

Olyan sok gyülekezetéről mondható el ez! Buzgón munkálkodnak, sok a szolgálat, a bizottság, és rendkívül olajozottan működik a gépezet. A gyülekezet szüntelenül munkálkodik: megvannak a cselekedetek, de hiányoznak az érzések – mutat rá Jézus. Nincs már meg bennük az első szeretet.

Efraim és Júda esetében is ezt látjuk: bemutatják ugyan az áldozatokat, de nincs bennük szeretet, és nem igazán ismerik Istent. Pedig Isten inkább szeretetet kér, és azt, hogy a nép megismerje Istent. Isten inkább ezt választaná a cselekedetek helyett.

„De ők megszegték a szövetséget Ádámban, hűtlenné lettek ott hozzám. Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. A papok testülete olyan, mint az emberekre leselkedő rablóbanda: gyilkolnak a sikemi úton, galádságokat követnek el” (7-9. vers).

A papság is vétkes volt tehát, sőt olyan volt, mint egy rablóbanda. Az eredeti héber megfogalmazás arra utal, hogy tulajdonképpen lesben állva várták azokat, akik a menedékvárosokba menekültek, és útközben meggyilkolták őket.

„Szörnyű dolgokat láttam Izráel házában! Ott paráználkodik Efraim, tisztátalanná lett Izráel. Júda, számodra is eljön az aratás, amikor fordítok népem sorsán”.

„Amikor gyógyítani akartam Izráelt, lelepleződött Efraim bűne és Samária gonoszsága. Álnokul élnek, tolvaj tör be a házba, rablóbanda fosztogat az utcán” (1. vers). „Eszükbe sem jut, hogy emlékszem minden gonoszságukra. Pedig ott vannak körülöttük tettheik, amelyek színem elé kerültek” (2. vers).

Az emberek hajlamosak azt hinni, hogy Isten elfelejti gonoszságukat – de Isten előtt semmi sem maradhat titokban. Ne gondold, hogy megúszhatod.

„Eszükbe sem jut, hogy emlékszem minden gonoszságukra”. „Álnok módon örvendeztetik a királyt, hízalgéssel a vezéreket” (3. vers). „Mindnyájan házasságtörők. Olyanok, mint amikor a kemencét befűti a pékmester, de abbahagyja a tüzelést, míg a megdagasztott tészta meg nem kel” (4. vers).

A pékek általában még lefekvés előtt bedagasztottak, a kemencében is tüzet raktak, és csak utána tértek nyugovóra. Amíg a tészta meg nem kelt, nyugodtan aludhattak, és persze mire megkelt a tészta, a kemence is készen állt a kenyérsütésre. Hóseás itt ezt a hasonlatot alkalmazza – a felfűtött kemencét a nép felfűtött szenvedélyeihez hasonlítja parázna kapcsolataikban.

„Beteggé teszik királyunkat ünnepnapján tüzes borral a vezérek” – vagyis annyit ittak, hogy végül csak hánytak – „kezet nyújt a hangoskodóknak. Közelébe férköztek álnokul, szívük olyan, mint a kemence: egész éjszaka aludt haragjuk, de reggelre kigyulladt, mint a lángoló tűz. Mindnyájan izzanak, mint a kemence, megemésztik bíráikat. Királyaik mind elhulltak, egyikük sem kiáltott hozzám” (5-7. vers).

Isten tehát felsorolja Izráel elleni vádait, és megindokolja, hogy miért kell elbuknia.

„Efraim a népe közé keveredett. Olyan lett Efraim, mint a meg nem fordított lángos” – mint a lángos, amelynek szénné ég az alja, miközben a teteje még mindig nyers. Az ilyen lángos nem fogyasztható, semmire sem jó, csak arra, hogy kidobják.

„Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre”. Emlékeztek, amikor Sámson azt mondta: „Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam!” (Bírák 16:20) – és nem vette észre, hogy már elhagyta őt Isten Lelke. Milyen szomorú.

Tragikus, amikor az emberek még mindig szorgosan tevékenykednek, és észre sem veszik, hogy Isten rég elment. Szorgosan, gépiesen tevékenykednek, de vajon mi van a szívükben? Izráel sem vette észre, hogy elhagyta ereje.

„Ősz haja fehérlik már, de ő nem veszi észre” (9. vers). Ez megint csak arról tanúskodik, hogy nem tudatosították, mi történt velük.

„Izráel ellen saját gögje tanúskodik, mert nem tértek meg Istenükhöz, az Úrhoz, és ezek ellenére sem keresték őt” (10. vers). „Olyan lett Efraim, mint az együgyű, esztelen galamb! Egyiptomhoz kiáltanak, Asszíriába járnak” (11. vers).

A galambok butácska madarak, és a lehető legrosszabb helyekre építik fészkeiket. Figyeljétek csak meg! Lényegében nem is raknak igazi fészket, és arra sem figyelnek oda, hova építenek. Gyakran könnyen megközelíthető helyre fészkelnek, és ha ellopjuk a fészekből a tojásokat, tovább ülnek rajta! Esztelen madarak.

Emlékszem, amikor kisfiú voltam a barátommal mindig nálunk volt a parittyánk. Megcéloztuk a galambot, és éppencsak elvétettük, ott süvített el mellette a kavics – de a galamb meg sem mozdult, csak bambán körülnézett! Hogyan gondolhatta, hogy másodsorra nem sikerül eltalálnunk? A galambok valóban butácska madárnak

tűnnek, és nem ítélik meg megfelelően a helyzeteket. Isten ezért is hasonlítja Efraimot az esztelen galambhoz, amely először Asszíriába, majd Egyiptomba repül, és az emberektől vár segítséget ahelyett, hogy Istenhez fordulna. Isten így szólt:

„Akármerre járnak, hálót feszítek ki eléjük. Elfogom őket, mint az égi madarakat, megfogom őket, amint hallom sereglésüket” (12. vers). „Jaj nekik, mert elhagytak engem! Pusztulás vár rájuk, mert elpártoltak tőlem! Én megváltanám őket, de ők hazugságot beszélnek rólam” (13. vers). „Ahelyett, hogy szívből kiáltanának hozzám, csak jajgatnak fekvőhelyükön, keseregnek a gabona és a must hiánya miatt, elfordulnak tőlem” (14. vers). „Én neveltem őket, én erősítettem karjukat, mégis rosszat gondolnak rólam” (15. vers). „Megtérnek, de nem a Felségeshez, olyanok, mint a meglazult íj. Fegyver által esnek el vezéreik, szitkozódó nyelvük miatt: így lesznek csúffá Egyiptomban” (16. vers).

Isten tehát így válaszol Efraimnak és Júdának.

Kürtöt a szádhoz! Sasként tör az ellenség az Úr házára! Mert megszegették szövetségemet, ellene szegültek utasításaimnak” (1. vers).

Isten ismét felsorolja ellenük vádait. Először is megszegették szövetségét, másodsorban pedig ellene szegültek törvényének. Isten szövetségre lépett Izráel népével – e szövetség alapján lett volna Istenük és ez alapján áldotta volna meg őket. „Ha mindezt megcselekszitek, megáldalak benneteket, bő termést adok nektek, és sok utódot a földön” – mondta Isten.

Isten és népének kapcsolata a szövetségre épült. A nép azonban megszegte a szövetséget, melyet Isten velük kötött.

Érdekes, hogy Isten többször is szövetséget kötött az emberekkel az Ószövetségben. Isten szövetségre lépett Ádámmal, de Ádám megszegte azt. Isten szövetségre lépett Ábrahámmal és leszármazottaival, de megszegették a szövetséget. Isten Izráellel is szövetségre lépett, de ők is megszegették azt.

Isten azonban az egyházzal új szövetséget kötött. A Zsidókhöz irt levél elárulja nekünk, hogy az új szövetség egy jobb szövetséget is jelent. Isten létrehozott egy szövetséget, amely alapján a mi Istenünk lehet, mi pedig az ő népe. A kapcsolatunk

ez esetben is egy szövetségre épül. De ha Ádám, Ábrahám leszármazottai, és Izráel is megszegték a velük kötött szövetséget, van-e számunkra remény? Miért gondoljuk, hogy jobbak vagyunk náluk?

Az az igazság, hogy mi sem vagyunk jobbak. De jobb szövetséget kaptunk. Az a szövetség ugyanis, amit Isten Ádámmal, Ábrahámmal és Mózesen keresztül Izráel népével kötött, egytől-egyig az ő engedelmességükre épült: „Ha megcselekszitek mindezt, és eszerint éltek...”. De Isten velünk kötött szövetsége Jézus Krisztuson keresztül az Ő hűségére épül. A mi részünk annyi, hogy hiszünk őbenne és az irántunk való hűségében.

Az emberek elbuknak, de Isten sosem. Isten Izráellel kötött szövetsége elbukott, mert Izráel megszegte a szövetséget. De Isten velem kötött szövetsége sohasem szűnik meg, mert Isten hűségén alapszik, és Isten megtartja a szavát. Isten pedig megígérte, hogy ha hiszek az ő fiában, akkor örök életem lesz.

Isten dicsőséges szövetséget kötött velem, nekem pedig nem is áll szándékomban soha semmi mást tenni, csak egyszerűen hinni az Ő fiában. Én tehát Istenben bízom, és az ő hűségében, nem pedig abban, hogy mennyire tudom én betartani a törvényeket és az előírásokat. Szeretem Jézus Krisztust, hiszek benne, és bízom az irántam való hűségében.

Izráel tehát megszegte a szövetséget. Megszegte Isten törvényeit. Az Úr törvényei helyesek – ezt Pál levelében is olvashatjuk. A probléma tehát nem Isten törvényével van – az szent, jó és igazságos. Isten törvényével nincsen semmi baj.

Sajnos néha mégis rossz fényben tüntetjük fel Isten törvényét, hiszen hányszor mondogatjuk, mi már nem a törvény alatt élünk – mintha az valami szörnyűséges dolog volna -, hanem kegyelemben járunk. Hajlamosak vagyunk úgy tekinteni a törvényre, mint egy gonosz, nem pedig egy nagyon is jó dologra.

Pedig a törvény szent, igaz és jó! Mikeás ezt mondja: „*Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr!*” (Mikeás 6:8). Itt a harmadik vershez ugorva azt olvashatjuk, hogy Izráel elvetette a jót. Elvetették Isten Igéjét és Isten törvényét. Elvetették a jót – hiszen nincs semmi baj Isten törvényével.

Pál azt írja, hogy a baj velünk van. A törvény ugyanis lelki, mi viszont testiesek vagyunk. Dávid ezt írja: *„Boldog az az ember, ki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz”* (Zsolt. 1:1-3). Isten törvénye jó! Isten megadta a törvényt, hogy egy társadalom alapjául szolgáljon. Ez a boldog és bővülködő élet alapja. Semmi baj nincs a törvénnyel! Izráel viszont megszegte a törvényt.

„Kíált majd hozzám Izráel: Istenem! Mi ismerünk téged!” (2. vers) – Isten viszont kijelenti, hogy nem ismeri őket. Mert elvetették a jót – az Istennel való kapcsolatukat és a szövetséget, ezért ellenség üldözi majd őket.

„Elvetette Izráel a jót, ellenség üldözi majd!” (3. vers). *„Királyt választottak, de nélkülem, és vezért, akit nem ismerek el”* –

Az északi királyságban a nép Jeroboámot tette meg királynak, de döntésük nem Istentől volt. Isten a trónt Dávidnak és utódainak szánta. Az északi királyság élén viszont egymást váltották a dinasztikák, ahogy egyik király meggyilkoltatta a másikat, és a helyzet egyre kaotikusabbá vált.

„Királyt választottak, de nélkülem, és vezért, akit nem ismerek el” – Isten nem adta hozzá beleegyezését. *„Ezüstjükből és aranyukból bálványokat készítettek, de csak romlásukra”* (4. vers). Elkezdtek tehát más isteneket imádni, és más isteneket szolgálni.

„Félredobom borjúdat, Samária” – a király aranyborjú állítatott fel Bételben és Dánban, és azt mondta a népnek, íme, ez istenük, aki kihozta őket Egyiptomból. *„Haragra gyulladtam miatta. Nem maradhat ez soká büntetés nélkül!”* (5. vers). *„Izraelből való ez, mesterember csinálta, nem Isten ez. Bizony, ízzé-porrá török Samária borjúja!”* (6. vers). Isten tehát ítéletet hirdet isteneik felett.

„Ha szelet vetnek, vihart aratnak” – amikor hátat fordítottak Istennek, és bálványokat imádtak, szelet vetettek – és vihart aratnak majd.

Bárcsak a mi nemeztünk is tanulna ebből, de mi már évek óta szelet vetünk. A bírósági ítéletek fokozatosan kirekesztették Istent nemzetünk életéből. Az egyik bíróság Arkansasban épp a múltkor határozott úgy, hogy a tudományos teremtéelmélet nem több mint álruhába bújt vallás, ezért nem taníthatják az iskolákban az evolúcióelmélet alternatívájaként. Szomorúnak, sőt tragikusnak tartom ezt a határozatot, és úgy gondolom, hogy komoly következményei lesznek.

Az evolúcióelmélet tanítása már most is komoly hatással van társadalmunkra. A közoktatási rendszerünk csődben van - ezt hamarosan kénytelenek leszünk felismerni. Azt tanítjuk gyermekeinknek, hogy állatok, de sírunk és panaszkodunk, amikor állatokként is kezdenek viselkedni. Sok közoktatási intézményt kénytelenek rendőri felügyelettel ellátni, hogy megvédjék a tanárokat a tantermi állatok támadásaitól. Milyen szomorú! Közoktatási rendszerünk állatkertté változott. Kalifano úr, a korábbi oktatásügyi miniszter leköszönésekor csak annyit mondott: „Az állami középiskola a lehető legrosszabb hely, ahová a serdülőket küldhetjük”. De miért?

Szerintem azért, mert szelet vetettünk. Próbáltunk eltávolítani minden valamirevaló alapot – de ha ezt tesszük, minden összedől, mondja az Úr. Megengedtük, hogy Dewey, Watson, Huxley és a humanista alapokon nyugvó egzisztencializmus hassa át a közoktatást és az életünket. Így fokozatosan összemósodik a jó és rossz fogalma, eltűnnek az abszolút értékek, és hirtelen minden csupán nézőpont kérdésévé válik.

A modern művészetekben is ez tükröződik! Eltűntek belőle az igazi formák. Vannak olyan festmények, melyeket tudok értelmezni – az ott egy farm, ott a ház, körülötte kerítés, és ott legel egy tehén is a tisztáson. Ezt látom – ezt mindenki látja! De amikor a modern festészetben pár lépést hátrálépnek és véletlenszerűen festéket öntenek a vászonra, és azt mondják, hogy az ott egy tisztáson legelésző tehén, bizony nehezemre esik megtalálni!

Olyan ez, mint amikor kiskoromban a mennyezeti tapétát bámultam, vagy épp a felhőket figyeltem, és mindenféle alakzatokat véltem felfedezni. A gyermek képzelőereje nagyon élénk, így mindenféle dolgokat megláttam a felhőkben, vagy épp a mennyezeten, amikor például beteg voltam, és nem volt jobb dolgom annál,

hogy a plafont tanulmányozzam. Előfordult, hogy nagy lelkesen kiáltottam is a bátyámnak: „Nézd, az ott egy lovacska a plafonon! Látod?”. „Nem, nem látom! Még hogy lovacska!”. „De ott van, nézd!”. „Én ugyan nem látom!” – válaszolta morcosan.

De vajon mit kommunikál a modern művészet? Azt kommunikálja, hogy nincsenek abszolútumok – az számít, amit te látsz a képen. És mindenki azt látja, amit csak akar. Az egzisztencializmus azonban elválaszt bennünket egymástól, mert közös alapunkat rombolja le. Magányos kis szigetté tesz engem, és egyedül találok magam ebben a hatalmas világegyetemben, mert senki sem látja azt, amit én látok, és senki sem úgy gondolkodik, ahogy én. Hirtelen nagyon egyedül érzem magam, és hirtelen egyedül kell felépítenem saját létem alapjait, és egyedül kell értelmezem a körülöttem lévő világot, és egyedül kell kitaláljam, hogy hol is van benne a helyem. Nincs közös kiindulási alap, nincs egyértelmű jó és rossz – az egész azon múlik, hogy én hogyan viszonyulok hozzá, hogy érzem magam benne, illetve hogy milyen hatással van rám. Nincs alap, és nincs megállás – az egész pedig kétségbeeséshez és reménytelenséghez vezet.

„Ha szelet vetnek, vihart aratnak. A gabona nem hoz kalászt, nem lesz belőle liszt, vagy ha lesz is, idegenek emésztik föl” (7. vers).

A testies élet ürességet eredményez. Ha saját testies vágyainkat hajszoljuk, még üresebbé válunk, és még kevésbé érezzük majd magunkat elégedettnek. A gabona nem hoz kalászt – az egész csak pelyva, semmi más. Megeszed, de nem táplál. Az élet üressé válik.

„Elpusztítják Izráelt! Olyan a népek között, mint egy értéktelen tárgy” (8. vers). Isten elveti őket magától, így két napig a pogányok között laknak, de harmadnapra feltámadnak.

„Hiszen ők Asszíriába jártak, mint a kóborló vadszamar, Efraim szeretőket bérelt. Ha bért fizetnek is a népeknek, én majd összegyűjtöm őket. Kis időre megszabadulnak a fejedelmek királyának terhétől. Sok oltárt épített Efraim vétkesen: ezek az oltárok vitték őt vétekbe” (9-11. vers). „Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem

tartozik rájuk” (12. vers). Abban a pillanatban, hogy egy ember úgy érzi, a törvény rá nem vonatkozik, baj van!

„Szeretik a véresáldozatot, bemutatják az áldozati húst, azután megeszik, de nem is fogadja tőlük kedvesen az Úr. Nem feledkezik meg bűnükéről, megbünteti őket vétkeik miatt: vissza fognak térni Egyiptomba. Izráel elfejeltette alkotóját” (13. vers) – milyen szomorú vád ez Isten részéről – a nép elfelejtette alkotóját. *„Palotákat épített. Júda pedig sok erős várost épített. De tüzet bocsátok városaira, és megemészti palotáit”*

„Ne örülj, Izráel, ne ujjongj, mint a népek! Mert hűtlen lettél Istenedhez, és szereted a parázñaság bérét, minden szérún a gabonát. De a szérú és a sajtó nem tartja el őket, hiányozni fog a must” (1-2. vers). *„Nem lakhatnak az Úr országában, Efraim visszatér Egyiptomba, vagy Asszíriába kerül, és ott tisztátalant eszik”* (3. vers) – Hóseás próféciájában megjövendöli az asszíriai fogságot, illetve azt, hogy egyesek Egyiptomba menekülnek majd.

„Nem áldozhatnak bort az Úrnak, és nem lesznek kedvesek előtte véresáldozataik. Kenyerük csak éhségüket csillapítja, az Úr házába nem kerülhet” (4. vers). *„Mit fogtok készíteni az ünnepra, az Úr ünnepnapjára? Akik elmennek az elpusztult országból, azokat Egyiptom gyűjti össze, Memfisz temeti el”* – Memfiszben lesznek eltemetve –

„Ezüstön szerzett értékeiket benövi a csalán, sátraikat fölveri a gaz” (5-6. vers) – azokat a gyönyörű helyeket, ahol egykor kincseiket tartották, illetve sátraikat is benövi a gaz és a csalán.

„Eljön a büntetés ideje, eljön a megtorlás ideje. Majd megtudja Izráel, bolond-e a próféta, eszelős-e a lélek embere? Mivel sok a bűnöd, nagy a gyűlölködés” (7. vers). *„Ólalkodik a próféta körül Efraim, Istenem népe. Csapdát állítottak minden útjára, gyűlölködnek Istene házában”* (8. vers). *„Mélységesen megromlottak, mint egykor Gibeában. De nem feledkezik meg bűnükéről az Úr, megbünteti őket vétkeik miatt”* (9. vers).

Isten tehát felsorolja vádpontjait, és ítéletet hirdet népe felett, majd így szól:

„A pusztában olyannak találtam Izráelt, mint a szőlőfürtöt. Őseitekre úgy néztem, mint a fügefa első termésére” – ebben az igeverben Isten Izrael népét a fügefához hasonlítja.

Ugyanezt látjuk a Jóel 1:7-ben, illetve a Jeremiás 24-ben is. Sőt, szerintem van összefüggés a 10. vers között, illetve a fügefa példázata között a Máté 24-ben. Véleményem szerint a fügefa valóban Izrael. Isten úgy tekintett rájuk a pusztában, mint szőlőfürtre, illetve mint a fügefa termésére.

Amikor a nép kiért a pusztába, szőlőt talált ott – képzeljük csak el, milyen csodálatos élmény lehetett a népnek a zamatos szőlő a pusztában, hogy szomjukat csillapítsák! És bár Isten nagyon izgalmasnak és felfrissítőnek találta őket: „*De Baal-Peórhoz tértek, és gyalázatra vetemedtek. Olyan förtelmessé lettek, mint akit szerettek*” (10. vers).

„*Elszáll, mint a madár Efraim dicsősége. Nem lesz szülés, sem fogamzás, sem terhesség!*” (11. vers). „*Ha fölnevelik is fiaikat, elveszem tőlük, nem lesz belőlük ember. Jaj lesz nekik, ha elfordulok tőlük*” (12. vers). Jaj annak az embernek, akitől elfordul Isten!

„*Efraim alakját olyannak láttam, mint a mezőn elültetett fa. De Efraimnak ki kell szolgáltatnia fiait a gyilkosoknak*” (13. vers). „*Adj nekik, Uram! – de mit adj? Adj nekik meddő méhet és elapadt emlőket!*” (14. vers). „*Minden gonoszságuk Gilgálban kezdődött, már ott meggyűlöltem őket. Gonosz tetteik miatt kiűzöm őket házamból. Nem szeretem őket többé, mert vezérek mind pártütők*” (15. vers). „*Csapás érte Efraimot, gyökere elszáradt, nem hoz gyümölcsöt. Ha születnek gyermekei, megölöm kedves magzatait*” (16. vers). „*Elveti őket az Isten, mert nem hallgattak rá. Bujdosók lesznek a népek között*” (17. vers) –

Ez a prófécia beteljesedett, és mind a mai napig igaz, hiszen még mindig vándorok ők a népek között. Ezt mondja az Isten Igéje – a történelem pedig alátámasztja. Ezért is bölcs dolog odafigyelni Isten Igéjére!

Istenünk, kérlek segíts nekünk, hogy odafigyeljünk arra, amit mondasz. Segíts, hogy ne Efraim és Júda bűneiben járjunk – hogy ne bálványokat imádjunk, és a megfelelő dolgokat tartsuk fontosnak életünkben.

Segíts nekünk, hogy e világ gondjai, és a gazdagság, vagy egyéb dolgok csábítása ne fojtson meg bennünket.

Szeretnénk sok gyümölcsöt teremni a te dicsőségedre!

Jézus nevében, ámen.

HÓSEÁS KÖNYVE

10-14. FEJEZET

Isten terve az életünkre az, hogy gyümölcsöt teremjünk. Ézsaiás könyvének 5. fejezetében Isten Izráel népét egy szőlőskerthez hasonlítja, amelyet beültetett nemes szőlővel, körülvett kerítéssel, de a szőlőskert mégsem termett jó szőlőt. Ennek eredményeként pedig az Úr levette kezét a szőlőskerttről, ami végül elpusztult.

Jóel könyvének első fejezetében Isten szintén a terméketlen szőlőskert képével élve jellemzi Izráel állapotát. Isten terve népének életére az, hogy gyümölcsöt teremjen. Az Ige kifejezetten arra buzdít bennünket, hogy teremjünk sok gyümölcsöt. Jézus azt mondta: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda (...) aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt”* (János 15:1-5). Látjuk, hogy ebben az igeszakaszban Jézus a egyházzal szól – Isten terve az tehát, hogy egyháza sok gyümölcsöt teremjen.

Izráel viszont, mivel nem termett jó gyümölcsöt, nem töltötte de azt a szerepet, amit Isten neki kirendelt. Ennek eredményeként pedig Izráelt hamarosan elpusztítják ellenségei, az asszírok. Isten a következő panaszt emeli Izráel ellen Hóseás könyvének 10. fejezetében:

„Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő gyümölcseit” – vagyis csak magának terem, másoknak nem. Semmi gyümölcsöző nem származott akkor Izráelből. *„Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait”* – ahogy egyre tehetősebbé váltak, gazdagságukat arra használták, hogy oltárokat építsenek hamis isteneiknek.

„Földének sokasága szerint jó sok oszlopot állított fel” (1. vers – Károli). Isten jó földdel és jóléttel áldotta meg őket, de ők gazdagságukat arra használták, hogy hamis isteneknek emeljenek hamis oltárokat és oszlopokat.

„Csalárd a szívük” – az angol King James fordítás szerint pedig: megosztott a szívük. Sok embernek szintén ez a baja, hogy megosztott a szíve. Dávid is azért imádkozott a 86. zsoltárban, hogy teljes szívvel félhesse Istent. Olyan szívet akart,

amely csak és kizárólag Istenért dobogott, amely csakis és kizárólag Istenre koncentrált – őt akarta imádni és szolgálni.

Sok emberrel az a baj, hogy megosztott szíve van. Jézus azonban figyelmeztet bennünket, hogy egyszerre nem szolgálhatunk két úrnak – Istennek és a mammonnak. Egyik felem Istent akarja szolgálni, a másik felem viszont a testies kívánságok után menne. Egyrészt igaz életet akarok élni, a másrészt azonban csak belevetném magam a világ gyönyöreibe – ilyen a megosztott szív. Jakab elárulja nekünk, hogy az effajta hozzáállás az ingatagság jele.

Addig pedig nem tudunk belelépni Isten legjobb tervébe, amíg szívünk felemás. Az Úr ezt mondta a népnek Jeremiás prófétán keresztül: *„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám”* (Jer. 29:13).

Azt hiszem, bölcsen tennénk, ha mi is úgy imádkoznánk, mint Dávid: „Ó, Uram, segíts, hogy teljes szívvel féljem nevedet! Vedd el belőlem ezt a felemás szívet! Add, hogy teljes szívemmel téged kövesselek!”. A nép szíve azonban megosztott volt.

Csalárd a szívük, de most meglakolnak. Isten lerombolja oltáraikat, elpusztítja szent oszlopaikat” (2. vers). *„Akkor majd mondják: Nincs nekünk királyunk, mert nem féltük az Urat, mit is tehetne értünk a király?”* (3. vers).

Jönnek majd az asszírok, a városok elpusztulnak, az oltárokat lerombolják, bálványait pedig elhurcolják. Az aranyborjút, amelyet az egész nép istenként imádott, Asszíria királya trófeaként viszi majd magával országába. Idővel pedig rádöbbennek majd, hogy mindez azért történt, mert nem az igaz Istent imádták.

„Nagy szavakat mondtak, hamisan esküdtek, szerződéseket kötöttek, az igazság pedig olyan lett, mint a mezőn burjánzó mérges gaz” (4. vers). Mivel megszegték az Istennel kötött szövetséget és hamis ígéretet tettek, amikor a szövetség megkötött, Isten kiönti rájuk ítéletét.

„A bét-áveni borjú miatt aggódnak Samária lakói” – a Bét-Áven nevet maga Isten adta Bétel városának, ahol egy nap aranyborjút állítottak föl, és az északi királyság minden lakójának meghagyták, hogy istenként imádják azt.

Salamon halála után fia Roboám lett egész Izráel felett a király. Amikor azonban komoly adókat próbált kivetni a népre, a tíz északi törzs fellázadt ellene, és ezt mondta: *„Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel, törődj, Dávid, a magad házával”* (1Királyok 12:16). A tíz északi törzs tehát függetlenítette magát Roboám uralmától, és mindössze két törzs maradt a fennhatósága alatt. Az elszakadó tíz törzs így egy északi királyságba tömörült, őket Izráelnek nevezték, míg a két déli törzset együtt Júdának.

Az északiak is választottak maguknak királyt Jeroboám személyében. Jeroboám azonban megijedt trónra lépése után: attól tartott, hogy ha az északi királyság lakói továbbra is visszajárnak Jeruzsálembe, hogy a mózesi törvények értelmében ott imádják Istent, idővel elpártol tőle a szívük, és újra hűséget fogadnak majd Roboámnak, és Dávid országának.

Jeroboám ezért aranyborjút készíttetett és Bételben helyezte el, ahol oltárt is építtetett neki, majd így szólt a néphez: *„Eleget jártatok már Jeruzsálembe! Itt vannak isteneid, ó Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból!”* (1Királyok 12:28). Jeroboám ezzel bevezette az aranyborjú imádatát Jeruzsálembe – mégpedig Bételben, amelyet később maga az Úr nevezett el Bét-Ávennek. Az „áven” kifejezés a héberben gonoszságot jelent, a „bét” kifejezés pedig házat.

De vizsgáljuk csak meg a „bétel” nevet is! A „bét” tehát házat jelent, az „el” pedig Istent. Vagyis a Bétel jelentése Isten háza, míg a Bét-Áven a gonoszság házat jelenti. Isten tehát megváltoztatta Bétel nevét Bét-Ávenre, mert Isten szemében Bétel többé nem Isten háza, hanem a gonoszság háza volt – a nép tette azzá.

„A bét-áveni borjú miatt aggódnak Samária lakói. Meggyászolja azt a nép, jajgatnak miatta a bálványpapok, mert odalett dicsősége” (5. vers).

„Azt is elviszik Asszíriába” – az aranyborjút, amit készíttetek és istenként imádtak - *„ajándékol a nagy királynak. Szégyenbe jut Efraim, szégyent vall tervével Izráel!”* (6. vers). *„Elpusztul Samária, királya olyan lesz, mint a forgács a víz színén! Elpusztulnak a bét-áveni áldozóhalmok, ahol Izráel vétkezik, gaz és bogáncs növi be oltárait. Azt mondják majd a hegyeknek: Takarjatok el! – a halmoknak pedig: Omoljatok ránk!”* (7-8. vers).

El fog jönni Isten ítélete. Pogány istenimádatuk helyszínét gaz és bogáncs növi be. Az emberek pedig az asszírok támadásától rettegve a szikláknak és hegyeknek könyörögnek majd, hogy omoljanak rájuk és oltsák ki életüket.

A történelmi feljegyzésekből tudjuk, hogy az asszírok rendkívül kegyetlen emberek voltak – olyannyira, hogy amikor körülfogtak egy várost, a városlakók inkább tömegesen választották az öngyilkosságot, mint a asszír fogságot. Az asszírjaiak ugyanis nagy előszeretettel csonkították meg foglyaikat – kitépték nyelvüket, kiszúrták szemüket és megcsonkították a testüket, így mindig hatalmas rettegés kerítette hatalmába azokat, kiket az asszír fogság veszélye fenyegetett. Ezért kiált majd ez a nép is a hegyeknek, hogy omoljanak rájuk és őrizték meg őket az asszírok kínzásától.

Amikor ezt olvassuk, szinte önkéntelenül is eszünkbe jut a Jelenések 6. fejezete, amelyben a hatodik pecsét feltöréséről is olvashatunk. A hatodik pecsét feltörését hatalmas katasztrófák követik majd, amelyeket Isten az ő ítéleteként bocsát a földre – meteorit esőkre kerül sor, a csillagok pedig lehullanak az égről, *„ahogyan a fügefa hullatja éretlen gyümölcsét, amikor nagy szél rázza”* (Jel. 6:13). A nap elsötétül, a telihold pedig olyan lesz, mint a vér. Az Igében azt olvassuk, hogy azokban a napokban így kiáltanak majd az emberek a hegyekhez és a sziklákhöz: *„Essetek ránk, és rejtsetek el minket a királyi trónuson ülő arca előtt, és a Bárány haragja előtt, mert eljött az ő haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?”* (Jel. 6:16).

Itt Hóseás könyvében megint csak azt látjuk, hogy amikor Isten kiönti az ítéletét, az emberek megpróbálnak majd elrejtőzni előle – de amikor Isten ítélete eljön, az emberek rájönnek majd, hogy nincs hova bújniuk.

„Gibeá óta vétkes vagy, Izráel!” – ha visszalapozunk Izráel történetében, ha jól emlékszem, Gibeá az a Benjámin törzsének területén fekvő város volt, ahol egyszer megállt egy férfi, aki Betlehemből tartott hazafelé. A város férfiai azonban bekopogtak ahhoz, akinél vendégeskedett, és követelték kiadatását, hogy a férfivel hálhassanak.

Ez a történet nagyon hasonlít a Bírák könyvében levőre, amiben Sodomáról olvashattunk.

Emiatt Benjámin törzse komoly bajba került – a többi törzs megtámadta és legyőzte őket, sőt azt is megfogadták, hogy nem engedik, hogy leányaik egy Benjámin törzséből valóval házasodjon össze. És Benjámin törzse csaknem teljesen kipusztult bűne miatt. Itt Gibeában győzték le őket, az Úr pedig azt mondja Hóseásban - „*Gibeá óta vétkes vagy, Izráel!*”. Ez még abban az időben volt, amikor a nép belépett a földre – a bírák idejében, amikor még nem volt királyuk.

„Ellenem lázadtak ott, de majd eléri őket Gibeában a háború a gonosz emberek miatt. Megfenyítem őket tetszésem szerint, összesereglenek ellenük a népek, és megbűnhődnek kettős bűnükért” (9-10. vers). *„Efraim betanított üsző, szeret gabonát nyomtatni. Én megkímélem szép nyakát, de majd igába fogom Efraimot, Júda szántani fog, Jákób meg boronál”* (11. vers).

Majd ezt mondja az Úr a népnek: *„Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!”*.

Minden ember vet valamit az életében. Az Úr pedig figyelmeztet bennünket, hogy amit vetünk, magunknak vetjük. Agyunk olyan, mint egy számítógép – minden nap beprogramozzuk azzal, amit beletáplálunk. És bizony ugyanúgy, mint egy komputer esetében – a mi fejünkben is az tör elő, amit előzetesen beletápláltunk. Ezért is kell odafigyelnünk arra, hogy mit táplálunk bele. Ha romlottságot táplálunk bele az agyamba, romlottságot is tör majd elő belőle.

Pál a következőket mondja Galatákhöz írt levelében: *„Ne tévelyegjétek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is”* (Gal. 6:7). Pál itt arra utal, amit gondolatainkba elvetünk: *„mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet”* (Gal. 6:8).

Nagyon is fontos, mit vetünk el az agyunkba. Jó, hogy itt vagytok ma este. Jó, hogy Isten Igéjét hintitek el lelketekben, mert így a Lélekből tudtok majd aratni életet. De az élet számos lehetőséget kínál arra is, hogy a testünknek vessünk. Hiszen ezt látjuk mindenütt magunk körül, sőt meg is tapasztaljuk, mindenfelé a világban. Gondoljunk csak arra, hogy mivé vált napjainkra a szexualitás és a női test – gondoljunk a reklámokra, az óriásplakátokra. Ez bizony nehéz. Imádkoznunk kell, hogy Isten valahogy tisztítsa meg az elménket mindattól, amit önkénytelenül is látunk

magunk körül. Még csak nem is kell keresnünk – egyszerűen csak ott van. De ha a testemnek vetek, a testből aratok majd.

Az Úr viszont ezt kéri tőlünk: *„Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!”*. *„Szántások föl új szántóföldet”* – az angol pedig így fogalmaz: *„Szántások fel újra az ugaron hagyott földet!”*.

Az ugaron hagyott föld gyakran megkeményedett, hiszen nem művelték meg. Mivel időszakosan nem lazították meg a földjét, a talaj a sok eső hatására egyre keményebb lett, így hiába kel ki benne a mag, nem fog tudni gyökeret eresztetni. Előbb újra fel kell lazítani a földet. Isten is ez mondja ebben az igeszakaszban: *„Lazítsatok fel szívetek talaját, hogy Isten Igéje, a mag, ismét gyökeret ereszthessen életetekben!”*.

„Mert ideje, hogy keressétek az Urat, míg majd eljön, és hullatja rátok az igazság esőjét” (12. vers).

Itt van végre az ideje, hogy egy emberként keresse népünk az Urat!

A mi nemzetünk is vesztébe rohan. Ugyanazok a jelek mutatkoznak ma a mi nemzetünkben Amerikában, mint amik Izráel és Júda bukását eredményezték. A mi nemzetünk is a pusztulás szélén áll! Izráelhez hasonlóan eleinte mi is Istenre építettük nemzetünket. De akárcsak Izráel, idővel mi is elfordultunk az élő igaz Istentől. Nemzeti szinten, a bíróságokon meghozott ítéletekben, a törvényhozásban – Istent fokozatosan kiszorítottuk a közéletből, a tantervekből. Egy egész nemzet utasította el azt az Istent, aki megerősített bennünket. De mi is olyanok vagyunk, mint Izráel: nem maradhatunk életben, ha nem Istenre támaszkodunk. Isten így folytatja:

„Bűnösen szántottatok, álnokságot arattatok, etettétek a hazugság gyümölcsét. Bizony, a magad tetteiben és sok harcosodban bíztál” (13. vers). *„De zendülés támad néped körében, minden erődítményed elpusztul, ahogyan Salman elpusztította Bét-Arbélt, amikor a csatában az anyákat gyermekeikkel együtt mészárolták le”* (14. vers). *„Így bánnak el veletek Bételben szörnyű gonoszságotok miatt. Hajnalra menthetetlenül elpusztul Izráel királya!”* (15. vers).

„Még gyermek volt Izráel, amikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat”
(1. vers).

Ez az igevers Máté evangéliumában is visszaköszön, és ott egy Jézus csecsemőkorára vonatkozó prófécia, amikor elviszik Őt Egyiptomba.

Biztosan emlékeztek, hogy amikor a napkeleti bölcsek Heródesnél érdeklődtek, hogy hol kell megszületnie a Krisztusnak. Heródes az írástudókhoz fordult, és megtudta, hogy az Írások szerint Krisztusnak Betlehemben kell megszületnie. Heródes el is küldte a napkeleti bölcseket Betlehembe, ahol megtalálták a fiatal anyát gyermekével: leborultak előtte, imádták Jézust, és aranyat, tömjént és mirhát raktak lábai elé.

Amíg a napkeleti bölcsek Betlehemben tartózkodtak, szólt hozzájuk az Úr. Korábban, Heródes udvarában, az uralkodó ezt az utasítást adta a bölcseknek, mielőtt elindultak Betlehembe: *„Menjete el, szerezzetek pontos értesülést a gyermekről, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”* (Máté 2:8). Heródesnek természetesen esze ágában sem volt a gyermeket imádni. Heródes egy gonosz, vérszomjas király volt, és folyton attól rettegett, hogy valahol valakik épp egy összeesküvést tervezgetnek ellene. A feleségét és fiait is megölette, mert azt hitte, hogy összeesküvésben vesznek részt.

Akkortájt az a mondás járta, hogy biztonságosabb Heródes disznójának lenni, mint tulajdon fiának, mert annyira rettegett, hogy megfosztják őt hatalmától.

Hozzá kell tennünk, hogy Heródes mindemellett bámulatos dolgokat építtetett. Ha ma ellátogatsz Izraelbe, még mindig láthatod azokat a hatalmas, impozáns, teljesen észbontó építményeket, amelyeket Nagy Heródes parancsára emeltek. Gondoljunk csak Heródes palotájára, a Masszadára, vagy Jeruzsálem városfalának azokra a részeire, amelyeket Heródes építtetett. Heródes építtette többek között Cézarea városát is. A hatalmát viszont mindennél jobban féltette, és mivel senkiben sem bízott, mindig mindenkit megöletett a környezetében. Veszélyes dolog lehetett Heródes belső köréhez tartozni – az ember hamar elveszíthette a fejét!

Amikor tehát a napkeleti bölcsek meglátogatták Heródest, megkérdezték tőle, hol kell megszületnie a zsidók királyának. Meséltek Heródesnek a csillagról, amit követtek, Heródes pedig elküldte őket Betlehembe azzal az utasítással, hogy ha

megtalálják a gyermeket, őt is értesítsék, hogy ő is leborulhasson majd előtte. Mindeközben természetesen a csecsemő meggyilkolását tervezgette. Amikor a napkeleti bölcsek Betlehembe értek, az Úr figyelmeztette őket, hogy hazafelé tartva ne álljanak meg Heródes udvarában, az Úr angyala pedig figyelmeztette Józsefet, hogy fogja az édesanyát és a kis Jézust, és meneküljön velük Egyiptomba.

Ezután Máté ezt az igeverset idézi Hóseás könyvéből: *„Egyiptomból hívtam el fiamat”* (Máté 2:15). Olvassuk csak el még egyszer ezt az igeverset.

Elsődleges jelentése, hogy Isten az ő népéről beszél – még amikor gyermekek voltak, megszerette őket, és kihozta fiát Egyiptomból, vagyis kihozta a népet Egyiptomból, és bevitte őket az előre megígért földre. A Szentlélek által azonban Máté kommentárján keresztül, láthatjuk, hogy ez az igevers kettős jelentést hordoz, hiszen megjövendöli, ahogy Mária és József a csecsemő Jézussal elmenekülnek Egyiptomba, és Heródes haláláig ott is maradnak.

„Minél jobban hívtam őket, annál jobban távolodtak tőlem: a Baaloknak áldoztak, és a bálványoknak tömjéneztek” (2. vers).

Amikor Izráel még gyermek volt, egy új bimbózó nép, Isten már akkor szerette őket. Kihozta őket Egyiptomból és elhívta őket, de őket elfordultak tőle és hamarosan már hamis isteneknek áldoztak.

„Pedig én tanítottam járni Efraimot” – amikor picik voltak, megtanította őket járni. Kézen fogta őket, és nevelgette.

„De ők nem tudták, hogy én viseltem gondjukat” (3. vers).

Nem ismerték el, hogy mekkora szerepet töltött be Isten korábban a nép életében. Isten teremtette őket, ő táplálta, ő viselte gondjukat. Karon fogva tanítgatta őket, hogy hogyan kell járni. De ők nem ismerték el Isten segítségét – mint ahogy napjainkban a mi nemzetünk sem hajlandó felismerni, hogy mekkora szerepet játszott Isten nemzetünk megszületésében és növekedésében. Isten így szólt:

„Emberi kötelekkel vontam őket, a szeretet kötelékével” – mennyire szerette őket Isten – „Úgy bántam velük, mint mikor valaki arcához emeli gyermekét: jóságosan enni adtam nekik” (4. vers).

Most azonban egyesek azt fontolgatták, hogy inkább visszatérnek Egyiptomba, hogy megmeneküljenek az asszír támadástól. Isten kihozta őket Egyiptomból, és bizony mennyire szomorú, amikor azt latolgatjuk, visszatérünk ahhoz, amiből Isten egyszer már megszabadított bennünket.

„Nem tér vissza Egyiptom földjére, hanem Asszíria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni” (5. vers – Károli). De nem térnek vissza Egyiptomba – ehelyett Asszíria hódítja majd meg őket.

„Fegyver pusztít városaiban, véget vet a fecsegésnek, és megemészti őket terveik miatt. Népem megrögzötten elfordul tőlem. Hívják őt a Felségeshez, de senki sem mozdul” (6-7. vers).

A szívükben elfordultak Istentől, és makacsul más isteneket imádtak. Figyeljük csak meg, hogy mennyire szívhez szólóan könyörög hozzájuk Isten. Bár hátat fordítottak neki, bár nem hajlandók elismerni, hogy ő az Istenük, és inkább más isteneket imádtak, Isten nem akarja elengedni őket. Mennyire szeret bennünket Isten!

„Hogyan adnálak oda, Efraim, hogyan szolgáltatlak ki, Izráel? Hogyan adnálak oda, mint Admát, hogyan bánnék veled úgy, mint Cebóimmal? Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom” (8. vers).

„De hát hogyan is adhatnálak fel? Hogyan is engedhetnék el?” – mondja Isten. Majd így folytatja.

„Nem izzó haragom szerint bánok vele, nem döntöm újból romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek, nem indulatosan jövök” (9. vers).

Majd itt az ígéret arra a dicsőséges eljövendő napra, amikor Isten visszahelyezi Izráelt kiemelkedő pozíciójába.

„Az Urat fogják követni, mert oroszlánként ordít majd, és ha ordít, remegve jönnek fiai nyugat felől” (10. vers).

Amikor Jézus Krisztus, Júda oroszlánja visszatér, felordít majd, mint egy oroszlán. Először alázatban jött el közénk szelíd bárányként, hogy önmagát adja áldozatul a világ bűneiért. Ézsaiás ezt írta róla:

„Mint a bárány, ha vágóhidra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját” (53:7).

Áldozati bárányként jött, hogy feláldoztasson a mi bűneinkért. De amikor visszatér, úgy jön majd, mint egy oroszlán, az állatok királya – győztesen, dicsőségben.

„És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel” (Márk 13:26), és amikor megveti lábát az Olajfák hegyén, felordít majd, mint egy oroszlán. Alig várom már, hogy meghalljam azt az ordítást!

Az Ószövetség több helyen is említést tesz erről a mozzanatról. Az egyikkel nemsokára találkozni is fogunk a Jóel 4:16-ban. Ott azt olvashatjuk, hogy felharsan az Úr hangja a Sionon – elordítja majd magát, mint egy oroszlán.

A Jelenések könyvének 10. fejezetében pedig azt olvassuk, hogy amikor Krisztus visszatér a földre, egyik lábát a szárazföldön veti meg, a másikat pedig a tengeren, és ott áll majd egy nyitott könyvecskével a kezében. És akkor felharsan a kijelentés, hogy a világ országai már az Úr országai, Jézus pedig felkiált hatalmas hangon, ahogyan az oroszlán ordít – írja ott az Ige. A Hóseás 11:10 tehát be fog teljesedni – beteljesüléséről a Jelenések 10-ben olvashatunk.

„Remegve jönnek Egyiptomból, mint a madár, és az asszír földről, mint a galamb. Letelepítem majd őket házaikba – így szól az Úr” (11. vers).

„Hazugsággal fordult hozzám Efraim, Izráel háza pedig alattomosan. De Júda még Isten útján jár, a szentek népe állhatatos” (1. vers).

Az északi királyság tehát elfordult Istentől, ezért el fog pusztulni. Júda egyelőre még hű Istenhez, de az ő hűtlenségük és ítéletük napja is közeleg.

„Efraim szelet hajszol, a keleti szelet úzi egész nap, hazugságot és erőszakot szaporít: szövetséget kötnek Asszíriával, és olajat visznek Egyiptomba” (2. vers). Úgy próbálnak megmenekülni Isten pusztításától, hogy szövetségre lépnek Asszíriával, és olajat küldenek Egyiptomba. Mindez azonban mit sem ér.

„Pere van az Úrnak Izráellel, megbünteti Jákóbot, ahogy megérdemli, tettei szerint fizet meg neki” (3. vers).

Az Úr itt azt mondja Jákóbnak, hogy ítélet vár rá – most pedig a történelmi személyről, a hús-vér Jákóbról van szó, Ézsau testvéréről.

„Már az anyaméhben megcsalta testvérét, ereje teljében pedig Istennel küzdött. Küzdött az angyallal és győzött” (4. vers).

Ez az igevers abba az időbe kalauzol vissza bennünket, amikor Rebeka Ézsaut és Jákóbot hordta szíve alatt. Szörnyű terhessége volt, ezért az Úrhoz fordult, hogy megértse, mi történik méhében. Az Úr pedig így válaszolt neki: „Kép nép van a méhedben – két különálló nép, egymástól különbözőek, ők harcolnak méhedben!”.

A két testvér – **kétpetējű (fraternal twins)**ikrek voltak -, egyre csak tusakodtak Rebeka méhében, pedig még meg sem születtek! Ezért volt annyira nehéz lefolyású Rebeka terhessége. Képzeljétek csak, milyen lehet, amikor két kisrác harcol az ember hasában!

Amikor elérkezett születésük pillanata, először Ézsau látta meg a napvilágot, és mivel szőrösen jött a világra, Ézsauinak nevezték, ami héberül szőröst jelent. Azután megszületett Jákób is, és még mindig harcolni akart. Szinte még világon sem volt, amikor megragadta előtte született testvére sarkát, mintha ezt mondaná: „Én ugyan nem adom fel ezt a harcot!”. Így hát Jákóbnak nevezték, vagyis sarkonfogónak.

Később, amikor felcseperedtek, elérkezett az idő, hogy édesapjuk Izsák kiossza az atyai áldást idősebb fiának, így megkérte, menjen, lőjön neki vadat, készítse el neki úgy, ahogyan szereti, majd vigye be hozzá a sátorba, és akkor majd Ézsau megkapja az áldást. Jákób azonban Ézsau ruhájába öltözött, miközben édesanyja gyorsan összeütött egy kis kecskegulyást, és úgy ízesítette, hogy vadhúsnak tűnjön, majd Jákób bevitte azt édesapjához, aki idős korára már vak volt. Jákób meg is kapta Izsáktól a Ézsauinak kijáró áldást. Az édesapa persze azt gondolta, Ézsaut áldotta meg, pedig az áldást Jákób kapta.

Miután Jákób kiment édesapja sátrából, Ézsau is megérkezett a vadhússal, elkészítette azt, majd bevitte Izsákhöz a sátorba, és így szólt: „Apa, tessék! Hoztam neked vadhúst, ahogy kérted! Most kérlek áldj meg engem!”. Izsák viszont így

válaszolt: „De hát már megáldottalak!”. „Jaj ne, biztos a patkány öcsém keze van a dologban!”. Ézsau akkor sírásra fakadt, és könyörögve kérte Izsákot, hogy áldja meg őt. „Hát nekem semmi sem maradt? Áldj meg! áldj meg!”. De Izsák így felelt: „Mindent odaadtam Jákóbnak, az áldást is ő kapta”.

Ézsau ezután egyedül azzal vigasztalta magát, hogy eltervezte, hogy édesapja halála után megöli öccsét. Amikor édesanyja felismerte, hogy mennyire gyűlöli Ézsau a testvérét, Rebeka elküldte kisebbik fiát Mezopotámiába, saját családjához, hogy Ézsau ne állhasson bosszút rajta. Jákób Mezopotámiában beleszeretett unokatestvérebe, és megegyezett a lány édesapjával, hogy hét évnyi szolgálat után el is veheti őt feleségül. De Lábán, a lány édesapja becsapta őt: Jákób ledolgozta a hét évet, és meg is tartották a menyegzőt – de mivel felesége arca el volt fátyolozva, Jákób csak másnap reggel vette észre, hogy nem szerelmét adták hozzá, hanem annak nővérét, Leát!

Elviharzott hát Lábánhoz, hogy kérdőre vonja: „Mit tettél velem! Hiszen én Ráhelért dolgoztam hét éven át! Miért adtad akkor nekem Leát?”. „Nálunk az a szokás” – válaszolta Lábán – „hogyan előbb az idősebb testvérnek kell férjhez mennie. De ha hajlandó vagy további hét évet dolgozni nekem, akkor a másik lányomat, Ráhelt is feleségül veheted!”. Úgyhogy Jákób újabb hét évig robotolt, majd feleségül vette Ráhelt, és továbbra is Lábán házában szolgált, de most már előzetes megegyezés alapján a marhák és a juhok egy része az ő tulajdonát képezte. Jákóbot pedig gazdagon megáldotta Isten, és egyre tehetősebbé vált.

Idővel látta Jákób, hogy unokatestvérei egyre irigyebbek rá, sőt még maga Lábán is, ezért elhatározta, hogy hazatér szülőföldjére mielőtt még túl kellemetlenné válik a helyzet! Jákób tehát egy nap hazaindult családjával, háza népével és minden állatával. Felesége Ráhel azonban férje tudtán kívül magával vitte Lábán családjának háziistenét is. Amikor Lábán hazatért a mezőről, és kereste Jákóbot, tudomására jutott, hogy Jákób pár nappal korábban mindenével elindult hazafelé. Több se kellett Lábánnak, gyorsan összegyűjtött egy maroknyi csapatot, és azonnal Jákób nyomába eredt. Mielőtt azonban utolérte volna Jákóbot, egy nappal előtte az Úr meglátogatta Lábánt, és megparancsolta neki, hogy egy ujjal se merjen hozzányúlani Jákóbbhoz, különben nagy bajban lesz!

A következő nap Lábán utol is érte Jákóbot, aki végül a szemére vetette: „Hát nem elég, hogy elviszed leányaimat és a vagyont, ráadásul még a háziistenemet is elloptad!”. Jákób nem tudta, hogy a háziisten Ráhelel volt, ezért így szólt: „Rendben, ha megtalálod, Lábán, viheted, és akinél megtalálod, az nem maradjon életben!”. Lábán azonnal átkutatott mindent, mivel azonban Ráhelel ráült a háziistenre, sehol sem találta. Nehéz helyzet állt elő, mert Lábán még mindig dühös volt, és bizony ha Isten korábban nem figyelmeztette volna, valószínűleg rátámadt volna Jákóbra. Lábán be is vallotta ezt Jákóbnak: „Ha Isten nem figyelmeztetett volna előző éjjel, hogy hozzád ne érjek, most nagy bajban lennél, Jákób!”.

Végül Jákób és Lábán meghúztak egy határvonalat, és megegyeztek, hogy többé egyikük sem lépi át kijelölt határt. Majd elköszöntek egymástól: „Micpá!”. Egyesek ma is úgy használják ezt a kifejezést, mint egy kedves viszontlátásra-fordulatot. A „micpá” kifejezés viszont azt jelenti, az Úr tartson szemmel bennünket, amikor mi nem látjuk egymást! Igen, csodálatosan hangzik ez első hallásra, de ha a szövegkörnyezetben vizsgáljuk, akkor Lábán itt ezt értette ezalatt: „Elviszed tőlem leányaimat, messze leszel, nem fogom tudni rajtad tartani a szemem, te pernahajder, pedig szerintem te becsapsz engem. Az Úr tartson szemmel bennünket, amikor mi nem látjuk egymást! Ha már én nem tarthatom rajtad a szemem, legalább az Úr tartson szemmel téged!”.

Jákób épphogy kikerült ebből a feszült helyzetből, amikor hírt kapott, hogy testvére Ézsau tart feléjük 400 emberével. Jaj, ne! Vissza már nem fordulhatott, hiszen Lábánnal meghúzták a vonalat. Előre ment volna szívesen, de arról Ézsau közeledett, aki régesrég megfogadta, hogy megöli Jákóbot, most pedig 400 emberrel egyenesen felé tartott! A Jabbók-gázlóhoz érve Jákób két táborra osztotta a vele levő népet abban a reményben, hogy ha Ézsau az egyik táborra megtámadja, a másiknak még lesz esélye a menekülésre. Családját átküldte a patak túlsó, remélhetőleg biztonságosabb oldalára, ő pedig ott maradt egyedül.

Az Igében azt olvassuk, hogy ezután az Úr angyala tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig.

Jákóbnak nehéz napja volt, hiszen Lábánnal vitatkozott, és azt is tudta, hogy a következő nap is nehéz lesz, hiszen megérkezik Ézsau 400 emberével! Alaposan ki

kell pihennie magát! De az Úr angyala egész éjszaka tusakodott vele. Egészen hajnalhasadtáig. Jákób harcos volt, kemény legény, és rendkívül találékony. Az ösztönösen találékony embereknek azonban gyakran nehezebbé esik alárendelnie magát Istennek. Egy olyan embernek, aki ura minden helyzetnek, mert minden problémára talál valami megoldást, gyakran nehezebbé esik teljesen alárendelnie magát Istennek. Ravasz, bölcs, ismeri az emberi természetet, így képes is az embereket manipulálni.

Jákób eddig még mindig feltalálta magát. Eszébe mindig kisegítette a pácból. Így hát, amikor az Úrral tusakodott, nem akarta feladni a harcot – egész éjjel kitartott. A hajnal beálltával már látta az Úr, hogy nem bír vele, mert Jákób egyszerűen nem volt hajlandó feladni a harcot, ezért megütötte csípője forgócsontját, a felsőcombizmai pedig elsorvadtak – és Jákób megnyomorodott. Az Úr ekkor így szólt Jákóbbhoz: „Bocsáss el, mert hajnalodik!”. Jákób azonban még mindig kapaszkodott belé, és így szólt: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem!”.

Az Úr erre megkérdezte tőle, hogy mi a neve. „Sarkonfogó” – jött a válasz. Isten pedig így szólt: „Többé nem Sarkonfogó lesz a neved, hanem Izráel – vagyis aki felett az Úr uralkodik!”.

Első ránézésre úgy tűnik, mintha Jákób makacs kitartásával győzedelmeskedett volna az Úr fölött. De nem így történt. Hóseás könyvében olyan információkat találunk erről a történetről, melyeknek nem juthatunk birtokába akkor, ha pusztán a Mózes első könyvében található igeszakaszt tanulmányozzuk. Hóseás könyve mélyebb bepillantást nyújt nekünk Jákób tusakodásába az Úrral, így jobban megérthetjük, hogy mi is történt akkor valójában.

„Már az anyaméhben megcsalta testvérét, ereje teljében pedig Istennel küzdött” (4. vers). „Küzdött az anyallal és győzött” – hogyan? „Sírva könyörgött neki” (5. vers).

Látjátok, amikor az Úr megérintette és megnyomorította, Jákób rádöbrent, hogy elfogyott az ereje, és ez már túl sok neki is – összetört Isten előtt, és sírva fakadt. Amikor pedig kérte Istent, hogy áldja őt meg, a hangjában nem arrogáns követelkezés hallatszott: „Addig ugyan el nem engedlek, amíg meg nem áldasz!”. Nem! Egy imádság volt ez: „Kérlek áldj meg, kérlek ne menj el úgy, hogy nem áldottál meg!”.

Jákób könnyes szemmel, megtörtén kért az Urat, mert ezen a ponton összetört. Isten végül eljuttatta őt arra a helyre, ahová el kellett jusson ahhoz, hogy áldásait kimunkálhassa az életében.

Sokszor Istennek el kell juttatnia bennünket önmagunk, erőnk és találékonyságunk legvégéhez, és minden más ajtót be kell zárjon előttünk, amíg úgy érezzük, hogy végső vereséget szenvedtünk, összetörtünk, és nincs hová menjünk. Előfordul, hogy Istennek meg kell nyomorítania egy embert ahhoz, hogy erre a helyre eljusson.

Most már Jákób is vereséget szenvedett, és végre eljutott arra a helyre, ahol teljesen tehetetlen volt. Kétségbeesésében sírva fakad, és könyörög az Úrhoz: „Kérlek nem menj el úgy, hogy nem áldasz meg engem!”.

Ő pedig meg is kapja a dicsőséges áldást – Isten megváltoztatja a nevét, a névváltozás pedig az egész életében beállt változást jelképezi. „Jákób, többé ne olyan férfi leszel, aki találékonyságával és ravaszkodásaival jut előre az életben, hanem olyan férfi leszel, aki felett mostantól az Úr uralkodik!”. Másnap reggel, ahogy átkelt a patakon, hogy visszatérjen családjához, szinte látom magam előtt ahogy sántikál, és próbálja átverekedni magát a vízen.

Ráhel és Lea megpillantják őt, és meglepetésükben felkiáltanak: „Mi történt veled? Mitől nyomorodtál meg, Jákób?”. Szerintem akkor Jákób felegyenesedett és így válaszolt: „Többé ne nevezetek Jákóbnak – hívjatok Izráelnek! Megváltozott az életem. Többé nem vagyok ravasz terveket szövögető, hanem Izráel, aki felett az Úr uralkodik!”. A vereség helye elsöprő győzelem helyévé vált Jákób életében.

Így van ez a mi életünkben is. Amikor Isten eljuttat bennünket a teljes kétségbeesésig, és úgy érezzük, vége mindennek, ennyi volt, nincs tovább – ez lehet a lehető legnagyobb áldás napja az életünkben, ha ezen a ponton megtanulunk mindent Istenre bízni, és megengedjük, hogy Isten uralkodjon felettünk. „Istenem, a te kezében van minden! Többé nem akarok ravaszkodni! Az életem most már a te kezében van – most már te uralkodsz az életem felett!”.

Hóseás tehát csodálatos bepillantást ad nekünk Jákób életének ebbe a különleges fejezetébe. Ha csupán a Mózes első könyvében szereplő történetet olvassuk, nehéz

helyesen értelmeznünk az eseményeket, ha azonban a Hóseásban szereplő igazságszólás is figyelembe vesszük, megérthetjük, hogy Jákób győzelme vereségéből fakadt – sírt és könyörgött Istennek, mert összetört és elfogyott az ereje – így Isten kezdhetett el uralkodni fölötte.

Majd 20 évvel korábban, amikor Jákób testvére Ézsau elől menekült, megállt Bételben, Isten pedig meglátogatta őt. Jákób Bételben egy kővel a feje alatt álomba szenderült, és különös álmot látott: egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. Amikor Jákób reggel fölébredt álmából, ezt mondta: *„Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam!”* (1Mózes 28:16). Semmi jel nem utalt arra, hogy Isten volt ott azon a helyen – Bétel egy kopár, sziklás hely volt. Nem voltak csodaszép vízvezetékek, csak kopár sziklák mindenütt. Nem volt semmi, ami Isten jelenlétére utalt volna. Jákób mégis tudta, hogy Isten ott van, így elnevezte azt a helyet Bételnek, ami annyit jelent: Isten háza.

„Bételben talált rá, ott beszélt vele. Bizony az Úr a Seregek Istene, az Úr: ez az ő neve. Térj hát meg Istenedhez, tartsd meg hűségesen a törvényt, és reménykedj szüntelenül Istenedben!” (7. vers) – így bátorítja a népet.

„Kalmár lett” – itt már Efraimról van szó – *„hamis mérleg van a kezében”* – *„Efraim így beszél: Milyen gazdag lettem, vagyonra tettem szert! Nem találhatnak bennem bűnt, semmit sem szereztem vétkesen”* (8-9. vers).

Isten pedig így válaszol: *„De én, az Úr, vagyok a te Istened, Egyiptom óta. Újra sátorlakóvá teszek, amilyen egykor voltál”* (10. vers).

A sátoros ünnepen egy kis házikóban laktak, és arra emlékeztek, milye hűségesen gondoskodott népéről Isten a pusztai vándorlás idején.

„Én szóltam a prófétákhoz, én adtam a sok látomást és a példázatokat a próféták által” – Isten azt mondja, szólt népéhez a prófétákon keresztül, és adott látomásokat, illetve példázatokat. A próféták Isten üzenetét közvetítették a népnek.

„Mivel Gileád gonosz, semmivé kell lennie! Gilgálban bikákat áldoznak, de oltáraikból kőhalmok lesznek a szántóföld szélén” (11-12. vers).

„Jákób Arám mezejére menekült” – itt megint visszaköszön az az időszak, amikor Jákób testvére Ézsau elől menekült – *„egy asszonyért szolgált Izráel, egy asszonyért őrizte a nyáját”* (13. vers). *„De próféta által hozta ki az Úr Izráelt Egyiptomból, és*

próféta által őrizte meg” – itt Mózesről van szó – *„Efraim az elkeseredésig bosszantotta Urát, de ő megtorolja a vérontást, megfizet neki gyalázatosságáért”* (14-15. vers).

„Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett” – az angol King James fordításban pedig ez áll: *„Amikor Efraim remegve szólt”*. Vagyis Efraim nem volt büszke, és nem magasztalta fel magát, hanem felismerte saját gyengeségét, és *„naggyá lett Izraelben”* – az angolban pedig ezt olvassuk: *„És az Úr felmagasztaltatott Izraelben”*. *„De vétkezett a Baallal, ezért halál vár rá”* (1. vers).

Az Igében ezt olvassuk: *„Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek”* (Péld. 14:34).

Amikor Efraim remegett, jó helyen volt: *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”* (Máté 23:12).

Így volt ez Efraimmal is. Amikor remegve szóltak, Isten felmagasztalta őket, de amikor Baalt kezdték el imádni, elpusztultak.

„Most is tovább vétkeznek, istenszobrot csináltak maguknak, ezüstműveket a maguk esze szerint: mesterember készítménye ez mind. Azt mondják: Ezeknek áldozatok! Emberek borjúkat csókolgatnak!” (2. vers).

Ezüstborjúkat készítettek maguknak, és amulettként a nyakukban hordták. Amikor azt kívánták, hogy valami jó történjen velük, megcsókolták nyakukban függő aprócska istenüket. Ez történt Isten népével.

„Azért olyanok lesznek, mint a reggeli felhő és amint a korán eltűnő harmat, mint a szérűről elsodort polyva és mint a kéményfüstje” (3. vers).

Hóseás érzékletes képekben fogalmaz: amikor elüldözésükről beszél, a reggeli felhőhöz hasonlítja őket, illetve a korán reggel eltűnő harmathoz, melyet a nap sugarai felszárítanak. Sőt, a szérűről elsodort polyvához, és a kéményfűsthez, melyet tovavisz a szél.

„De én, az Úr, vagyok a te Istened Egyiptom óta. Nem ismerhetsz rajtam kívül Istent, nincs más szabadító, csak én” (4. vers).

Ezt a szövetséget kötötte velük Isten, amely alapján Isten megalapozza majd őket a földön és megáldja. A szövetségben ez állt: az Urat imádják, és nem lesz rajta kívül más istenük. De a nép megszegte az Istennel kötött szövetséget.

Isten így szólt: *„Én gondoskodtam rólad a pusztában, a kiszikkadt földön”* (5. vers). Mintha ezt mondaná nekik Isten: „Amikor olyan helyzetben voltatok, hogy tudtátok jól, rám kell támaszkodjatok, akkor mindig az én nevemet hívtátok segítségül!”.

„Ha volt legelőjük, jóllaktak, jóllaktak és fölfuvalkodtak, ezért elfeledtek engem” (6. vers).

Amikor beléptek a földre, termékeny talaj és jó legelő várta őket. Ők pedig meggazdagodtak, fölfuvalkodtak, és elfeledték Istent.

Milyen sok emberről elmondható ez! A nehéz időkben, a szükségben és szegénységben keresik Istent, de később jólétükben megfélekeznek Istenről, és csak vagyonuk érdekli őket, semmi más. Többé nem a megfelelő szemszögből tekintenek az életre, és a fontossági sorrendjeik is felcserélődnek.

„Úgy bánok velük, mint az oroszlán, párducként lesek rájuk az úton. Rájuk támadok, mint a kölykét vesztett medve, és föltépem a mellkasukat. Felfalom őket, mint egy nőstény oroszlán, mezei vad szagatja szét őket” (7-8. vers).

Isten itt mindenféle állatot említ, amikor arról beszél, hogy hogyan fogja elpusztítani Efraimot. Mindemellett azonban Dániel próféciáját is meg kell ezen a ponton említenünk, melyben az oroszlán Babilónia, a medve a méd-perzsa birodalom, a párduc Görögország, a mezei vad pedig a római birodalom. Isten tehát ezeket a népeket használja majd ítéletének eszközeként Efraim ellen.

És valóban ez is történt! Először a babiloniak igázták le őket – Izráelt pedig az asszírok -, majd jött a méd-perzsa birodalom, azt követően a görögök, és végül Róma, a mezei vad. Dániel próféciájában is ezeket az állatokat találjuk - ezek tehát olyan birodalmakat jelképeznek mind Dániel, mind pedig Hóseás könyvében, melyeket Isten ítéletének eszközeként használ majd népével szemben, amely hátat fordított Istenének.

„Az vitt romlásba téged, Izráel, hogy ellenem, segítőd ellen lázadtál” (9. vers) –

Isten szeretné, ha felelősséget vállalnának tetteikért, és ne valaki más hibáztassanak a törtétekért. Ők maguk a felelősek azért, ahová jutottak, és nekik kell majd elszámolniuk mindennel Isten előtt. „Ó, Izráel, önmagad tetted tönkre!”. Ők persze azt mondogatták: „Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?” (Ezékiel 18:2). De Isten azt mondja, hogy ez nem így van – Izráel önmaga pusztította el magát.

„Segítőd ellen lázadtál” – az angolban Isten felkiált: „Pedig én vagyok a te segítséged!”. Annak ellenére, hogy valaki teljesen tönkreteszi saját életét, Isten mégis készen áll, hogy segítsen. „Bennem van a ti segítségetek!”. Az Úr azt mondja, hogy ő lesz királyuk, csak adják át neki életüket, és engedjék, hogy újra ő lehessen az Úr.

„Hol van királyod? Szabadítsa meg városaidat!” – „Senki más nem segíthet! Adjátok át életeteket Istennek, engedjétek, hogy olyanná tegye az életeteket, amilenné Ő szeretné!”.

„Hol vannak bíravid? Hiszen te mondtad: Adj nekem királyt és vezéreket!” (10. vers). „Adtam néked királyt a haragomban, és elvettem az én búsulásomban!” (11. vers - Károli). „Össze van gyűjtve Efraim bűne, el van téve a vétke. Szülési fájdalmak jönnek, de idéltlen a gyermek, nem tud idejében kijönni az anyaméhből” (12-13. vers). A legutóbbi igeverset a héber eredeti alapján szó szerint a következőképpen is fordíthatjuk: „elérkezik a gyermek születésének ideje, de nem születik meg”.

„Kiváltom őket a holtak hazájából, megváltom őket a haláltól. Hol van a tövised, halál? Hol van a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás!” (14. vers). Bizonyos értelemben, a síríg kellett süllyednie a népnek. És ez is történt.

Emlékezték, amikor Isten elvitte Ezékielt egy völgybe, melyben mindenütt száraz csontok heverték, majd megkérdezte őt: „Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem, Ó, Uram, Uram, te tudod!” (Ezékiel 37:3). És Ezékiel csak figyelte, ahogy a csontok szépen lassan újra egymáshoz illeszkedtek, inak kerültek

rájuk, majd hús növekedett, bőr borította be őket, majd végül talpra álltak. Akkor így szólt az Úr Ezékielhez: *„Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhová kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre (...) Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekre”* (Ezékiel 37:14,21).

Ebben az igeversben pedig Hóseás könyvében Isten azt ígéri, kiváltja őket a holtak hazájából.

Izráel népének 2000 éven át nem volt hazája. Szétszóródtak a világ minden pontján, nem volt anyaországuk, de Isten megígérte, hogy kiragadja majd őket a holtak hazájából és megmenti a halálból.

És Isten beváltotta ígését: Izráel újra egy nemzet, ez pedig arról tanúskodik, hogy Isten hűséges az ő Igéjéhez.

Egyszer, amikor Izraelben jártunk és épp valahová autóztunk, felvettünk egy fiatal lányt, aki az izraeli hadseregben szolgált. A feleségem beszédbe elegyedett vele, és megkérdezte tőle, hogy hisz-e Istenben. „Nem, dehogy!” – válaszolta a lány. Erre a feleségem megkérdezte tőle, hogy olvasta-e már valaha is a Bibliát.

„Hát persze. Muszáj volt – az iskolában kötelező olvasmány”. Majd feleségem feltette a következő kérdést: „És mit gondolsz a Bibliáról?”.

„Szerintem csak kitaláció az egész – az emberek találták ki ezeket a történeteket Istenről, hogy legyen miben hinniük”.

Ekkor én is bekapcsolódtam a beszélgetésbe, és megkérdeztem: „Szerinted miért a tiétek ma ez a föld?”. „Hát mert Isten megígér...” – jött a válasz. „Várjunk csak egy percet! Az előbb azt mondtad, nem hiszel Istenben, a Biblia pedig mindössze kitalált történetek gyűjteménye, hogy legyen miben hinnünk az embereknek!”. Egy pillanatra megtorpant, és akkor így folytattam: „Tudod, hogy én azért hiszek Istenben, mert ti most itt laktok ezen a földön? Ittléteket pusztá tényleg, az egyik szembetűnő bizonyítéka annak, hogy a Biblia nem tündérmese, hanem valóban Isten Igéje, sőt annak is, hogy Isten mindig hű ígéreteihez. Máskülönben ma nem itt élnétek, és nem is lenne jogotok ezen a földön élni. Mivel azonban Isten hű az ígéreteihez, ma itt laktok, és ti magatok ezen a földön vagytok a bizonyítékai Isten létezésének!”.

Itt Hóseás könyvében Isten megígéri, hogy kiváltja őket a holtak hazájából, és megváltja őket a haláltól.

„Hol van a tövised, halál? Hol van a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás!”.

Pál apostol valószínűleg erre az igeszakaszra gondolhatott, amikor a korinthusiakhoz írt első levél 15. fejezetének záró sorait papírra vetette.

Ezt írja: *„Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: Teljes diadal a halál fölött! Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”* (54-57. vers). A halál fullánkjától tehát megszabadultunk Jézus Krisztus által – Pál itt kétségtelenül arra utal, hogy Isten elpusztítja majd a halált, az emberek utolsó félelmetes ellenségét.

„Bár ő a legvirágzóbb testvérei között, majd jön a keleti szél, az Úr szele, mely a puszta felől támad, kiszárítja kútját, elapasztja forrását, megfosztja kincseitől, minden drágaságától” (15. vers).

„Mebűnhődik Samária mert engedetlen volt Istenével szemben. Fegyver által esnek el, csecsemőit sziklához vágják, és terhes asszonyait fölhasogatják” (1. vers).

Ahogy Isten is kijelenti, a szörnyűséges ítélet el fog jönni. Nem az, amelyiket Isten hozta rájuk, hanem az, amit ők vontak magukra, mert nem voltak hajlandók visszafordulni Istenhez.

Ne Istent hibáztassátok azokért a tragédiáért, amelyek az emberek életében történnek! Isten minden tőle telhetőt megtesz, hogy a tragédiákat elhárítsa – igyekszik bennünket rávenni arra, hogy kerüljük el a tragédiákat, hiszen figyelmeztet bennünket, hogy ne tegyük azt, amit teszünk, különben bajunk esik!

Olyan ez, mintha lenne egy rendkívül makacs gyermekünk, aki mindenáron az utcán akar játszani. A egyik nap azon kapod, hogy kint játszik az utcán, és szólsz neki, hogy többé ne tegye, mert veszélyes. Másnap viszont megint kint játszik az utcán. Te ismét figyelmezteted, elfenekeled, megbünteted, minden tőled telhető módszert

kipróbálsz, hogy visszatartsd. De az egyik nap elüti egy autó, komoly sérüléseket szenved, és egyre csak azt kérdegeti: „Miért tetted ezt velem, apa?”. „De hát ezt nem én tettem veled! Tudtam, mennyire veszélyes az utcán játszani, ezért figyelmeztettelek, és minden erőmmel azon voltam, hogy visszatartsalak! Megbüntettelek, a lelkedre beszéltem – mindent megpróbáltam, de te ellenálltál nekem”.

Így van ez az emberekkel is – Isten előre figyelmeztetett, hogy pusztulásba vezet az út, amin jársz. Isten előre figyelmeztetett, hogy bajba kerülsz, hogy megégeted magad. Isten figyelmeztet, megfedd, elfenekel, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy letérítsen téged a veszélyes útról, de te csak makacsul mész előre, amíg meg nem valósul mindaz, amitől Isten kezdettől fogva óvni próbált.

És akkor felkiáltasz: „Nem értem, miért engedte Isten, hogy ez történjen velem! Ha Isten a szeretet Istene, miért engedte meg mindezt?”.

De hát téged terhel a felelősség! Te álltál ellen Istennek. Isten minden tőle telhetőt megtett, hogy megóvjon attól a fájdalomtól, de te nem akartad meghallani a hangját, és még kevésbé akartál neki engedelmessé válni.

Ahogy korábban írja az Ige: *„Én szóltam a prófétákhoz, én adtam a sok látomást és a példázatokat a próféták által”* (Hóseás 12:10) –

Isten tehát példázatokon keresztül is szól hozzánk.

Évekkel ezelőtt, amikor Toledo városában laktunk Ohio államban, fiatalok felé szolgáltunk, és megígértük a srácoknak, hogy szervezünk egy pikniket az Erie-tó partján. Egyik este ki is mentünk a tópartra, és miután jól fürödtünk, tüzet raktunk és kezdődhetett a buli! Abban a pillanatban, hogy ropogni kezdett a tűz, hirtelen több ezer aprócska bogarat vonzott magához – a bogarak egymás után repültek a lángokba, ahol aztán pillanatokon belül felperzselődtek.

Erre néhány srác elhatározta, meg kell akadályozzuk, hogy a bogarak a vesztükbe rohanjanak, így lesben álltak, és amikor a bogarak a tűz felé száguldottak, visszaverték őket. A kábult bogarakat pedig kiemelték a parázsból és a fűre dobták, hogy megmeneküljenek. A srácok beleadtak apait-anyait – teljes erőbedobással a

bogarak megmentésén fáradoztak! De amint a bogarak magukhoz tértek, már repültek is vissza a lángokba!

Amikor később a komolyabb, beszélgetősebb része következett az esténknek, így szóltam: „Emlékeztek, hogy korábban páran közületek megpróbálták visszaverni a bogarakat, nehogy vesztükre a lángokba repüljenek? Beleadtatok apait-anyait! De ha odafigyeltetek, azt is hallhattátok, ahogy Isten megszólít benneteket, és azt mondja, hogy benneteket is próbál megóvni attól, hogy a tűzbe rohanjatok, és elpusztuljatok! Ő mindent megtett, amit csak lehetett. De ha nem figyeltek arra, amit mond, nem engedelmeskedtek neki, és ne fogadjátok meg tanácsát, tönkretehetitek magatokat, és tönkre is teszitek!”. Komoly üzenet hangzott el aznap este – Isten egy példázaton, egy hasonlaton keresztül szólt hozzájuk. Isten gyakran él példázatokkal, amikor szólni akar hozzánk.

A 14. fejezet Isten könyörgésével ér véget. Isten könyörög népéhez – tárt karokkal várja őket vissza, és mindig készen áll, hogy megbocsásson nekik. Isten azt mondja:

„Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el!” (2. vers). „Igen, elhagytál engem, a Baalt és az aranyborjút imádtad, de most térj vissza hozzám!”.
„Mert bűnöd miatt buktál el” – ez lett e veszted. „Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki:” – Isten még az imádságot is a szájukba adja, és kéri őket, hogy kiáltsanak hozzá, vallják meg neki vétkeiket - „Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!” (3. vers). „Asszíria nem segít meg minket, lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát. Csak nálad talál irgalmat az árva” (4. vers). Isten azt mondja, ha mindezt megteszik, akkor: „Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom” (5. vers).

„Egyszerűen csak kérjétek! Kérjétek, hogy bocsássam meg bűneiteket, kérjétek, hogy legyen hozzátok kegyelmes, és én szeretni foglak benneteket és elfordul rólatok haragom!” – kiáltja Isten.

„Harmat leszek Izráelnek: virágozik majd, mint a liliom, gyökeret ver, mint a Libánon fái” (6. vers). „Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon” (7. vers). „Újra Isten oltalmában fognak élni, gabonát termesztenek, virágoznak, mint

a szőlő, híresek lesznek, mint a libánoni bor” (8. vers). „Efraimnak semmi köze többé a bálványokhoz. Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödet” (9. vers).

Isten mindezeket az áldásokat nekik ígéri, ha visszatérnek hozzá: „KérjeteK hogy bocsássam meg bűneiteket! KérjeteK, hogy legyenek kegyelmes, és megteszem!”.

De nézzük csak Efraimot. Hóseás könyvének egy korábbi részében így szólt Isten: *„Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!”* (Hóseás 5:17). Reménytelenül egyre mélyebbre süllyedt a bálványimádásban.

De Isten már előre látja a napot, amikor visszatérnek hozzá. Zakariás könyvében ezt olvassuk: *„Rátekintenek arra akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak”* (Zakariás 12:10).

Azon a napon, amikor rátekintenek arra, aki átdöftek, és felismerik, hogy Jézus valóban az Istentől megígért Messiás, megnyitják a szívüket és befogadják Őt. Dicsőségesen egymásra talál majd az Úr és Izráel. Izráel népe szeretettel és bűnbánó szívvel kinyúl majd Isten felé, Isten pedig szeretetében kinyúl feléjük, és helyreállítja őket. Akkor egyszer s mindenkorra megszabadulnak majd bálványaiktól.

„Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödet”. „Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megérti. Mert egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk” (10. vers).

Mert egyenesek és helyesek az Úr útjai – aki bölcs és értelmes, belátja ezt. Ekkor többé nem akarsz saját utadon járni, hanem elhiszed, hogy az Úr útjai helyesek, és elhatározod, hogy azokon mész tovább. De a vétkesek elbuknak.

Köszönjük, atyánk, szeretetedet, mely soha el nem múlik. Köszönjük, hogy minden reggel megújul kegyelmed. Köszönjük, hogy olyan nagylelkűen kiárasztod ránk kegyelmed. Köszönjük, hogy szeretsz bennünket, és a szeretet kötelékével vonsz bennünket közelebb magadhoz. Köszönjük, hogy kiöntöd ránk a Lelked, és megmutatod nekünk a te utad.

Segíts, hogy az Úr útjain járjunk!

Az Úr legyen veletek, őrizzen, vezessen, erősítsen és áldjon meg benneteket.

Az Úr kísérjen benneteket egész héten, és szolgáljon felétek, hogy még inkább tudatában legyetek az Úr jelenlétének. Nyűgözzön le benneteket az Úr ezen a héten szeretetével, kegyelmével és jóságával!

Az Úr áldjon és őrizzen benneteket a mi Urunk Jézus Krisztus által, ámen.